

Chồng Anh Gãy Chân Rồi

Contents

Chồng Anh Gãy Chân Rồi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42

Chồng Anh Gãy Chân Rồi

Giới thiệu

Edit: Cánh Cụt Thể loại: Hiện đại, ngọt, đoản văn, , bạch nguyệt quang, (đừng tin nó ==)Nội dung chính của câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-anh-gay-chan-roi>

1. Chương 1

Edit: Cánh Cụt

1.

Lúc nhân thể thụ đang hợp nhận được điện thoại, đối diện là giọng nữ nghiêm túc, nói người thân của anh gặp tai nạn giao thông, mời anh lập tức tới bệnh viện Nhân Dân 2.

Sau khi cúp điện thoại đầu nhân thể thụ trống rỗng, mất nửa phút sau phản ứng lại, lập tức rời khỏi hội nghị mới mở có một nửa, thẳng đến bệnh viện.

Vừa nãy khi nhận điện thoại cả người cậu run vô cùng không nghe rõ người ở phòng bệnh nào, tới phòng cấp cứu nhiều người đi lại, nhân thê thụ gấp như con ruồi không đầu tìm trong đám người.

Một bên tìm một bên cầu nguyện trong lòng.

Van cầu ông trời phù hộ, chỉ cần anh ấy có thể bình an vô sự, tôi nguyện ý dùng hạnh phúc nửa đời sau để trao đổi.

2.

Nhân thê thụ tìm được y tá gọi điện cho cậu, y tá nói khi anh băng qua đường bị bà lão đi xe ba bánh đâm phải, chân trái gãy xương, cần phải ở lại bệnh viện một tuần, sau khi hết sưng bó thạch cao là được.

Nhân thê thụ tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này gãy chân công đang nằm trên giường bệnh ở hành lang lâm thời, xa xa nghe thấy âm thanh nhân thê thụ, lập tức chống nửa người trên ngồi dậy, liếc mắt vẫy tay với cậu.

Bảo bảo anh ở đây!

3.

Gãy chân công nhìn qua tinh thần còn rất tốt, tuy rằng khắp toàn thân đều vô cùng chật vật.

Áo sơ mi trên người dính bùn đất cùng vết máu, chỗ khuỷu tay bị rách, lộ ra một mảng lớn thịt đỏ tươi. Trên mặt cũng trầy một khối da, bên trên bôi nước thuốc tối màu, nhìn qua có chút dữ tợn.

Nhân thê thụ đau lòng đến không kìm được, đôi mắt trong nháy mắt đỏ.

Gãy chân công chỉ lo cậu một giây sau liền rơi nước mắt, nỗ lực khuấy động bầu không khí: “Bảo bảo, khuôn mặt anh bị hủy, nếu anh không đẹp trai em còn có thể yêu anh không?”

“Anh ngậm miệng!”

4.

Gãy chân công không nói, nhìn nhân thê thụ bận bịu khắp nơi làm thủ tục cho anh nhập viện.

Sau khi an bài thỏa đáng nhân thê thụ trở về nhà một chuyến, mang quần áo sạch với đồ rửa mặt tới.

Nhân thê thụ lấy khăn nóng lau người cho gãy chân công, gãy chân công nằm ở trên giường được truyền nước giảm nhiệt, không bao lâu liền ngủ thiếp đi, nhân thê thụ lặng yên ngồi trước giường bệnh nhìn anh.

5.

Thật ra đã nhiều ngày nhân thê thụ không nhìn kỹ người đàn ông này.

Gãy chân công mấy năm trước cùng bạn gây dựng công ty sự nghiệp, trước mắt đang ở giai đoạn mấu chốt, mỗi ngày đều phải xã giao đến đêm khuya mới về nhà.

Nhân thê thụ làm việc và nghỉ ngơi khỏe mạnh, thường chưa tới mười giờ đã nằm ngủ, lúc gãy chân công nằm dài trên giường cậu đã gặp vài giấc mộng, dù cậu có thể cảm nhận được gãy chân công đang ngủ ngon bên cạnh, cậu vẫn chưa tỉnh lại.

Sáng sớm hôm nay mấy phút ở chung ngăn ngủi trước khi ra ngoài, gãy chân công ôm nhân thê thụ một cái, nói chờ tuần này anh hết bận, cuối tuần dẫn cậu đi Lâm thị xem cây anh đào.

Nhân thê thụ vô cùng vui vẻ, trên đường đi làm còn suy nghĩ lúc xem cây anh đào nên mặc bộ quần áo nào.

Kết quả lần này cái gì cũng không xem.

6.

Khoảng thời gian này gãy chân công rất mệt, ngủ một giấc đến giờ cơm tối mới tỉnh.

Nhân thê thụ chuẩn bị xong cháo hoa ăn sáng, một cánh tay của gãy chân công còn đang truyền dịch, một cánh tay bị thương, toàn bộ quá trình đều được nhân thê thụ từng thìa từng thìa đút cho ăn.

Gãy chân công làm bệnh nhân yêu cầu còn rất cao, khi thì chê thức ăn nhạt không mùi vị, khi thì la hét muốn ăn thịt.

Nhân thê thụ hết cách rồi, lại không thể cho anh ăn đồ ăn cay nhiều mỡ.

Không thể làm gì khác hơn là xuống lầu mua túi que cay, mở ra đặt ở bên cạnh cho gãy chân công ngủ một cái.

7.

Nhân thê thụ hỏi gãy chân công, đang yên đang lành làm sao bị xe ba bánh đâm.

Gãy chân công ấp úng, nói lúc ăn cơm trưa băng qua đường không chú ý.

Nhân thê thụ thấy nghi ngờ, ở văn phòng của bọn họ, lúc ăn cơm không cần băng qua đường, cũng không có xe ba bánh.

Nhưng cậu không hỏi.

8.

Buổi tối ngủ, nhân thê thụ nằm trên giường gấp đặt cạnh giường bệnh của gãy chân công.

Giường gấp thấp hơn một đoạn, gãy chân công đưa tay xuống, nắm lấy tay nhân thê thụ.

Bọn họ bên nhau ba năm, từ sáng tới tối đều ngủ như thế.

Bởi vì nhân thê thụ rất dễ gặp ác mộng, trong mộng luôn muốn nhảy xuống vực.

Gãy chân công nói đây là biểu hiện của khuyết thiếu cảm giác an toàn, có anh nắm lấy sẽ không phải sợ bị ngã xuống nữa.

Vì vậy thói quen này vẫn luôn được giữ đến bây giờ.

9.

Sáng sớm hôm sau nhân thê thụ đi làm như thường ngày, công ty cách khá xa, gãy chân công nói giữa trưa qua lại quá vất vả, đợi sau khi cậu tan làm hẵng tới.

Nhân thê thụ giúp anh đánh răng rửa mặt, xuống lầu mua bữa sáng, trước khi đi lại dặn dò một lần.

Buổi trưa nhớ đặt thức ăn ngoài sớm chút.

Có chỗ nào không thoải mái phải rung chuông.

Bác sĩ khai thuốc phải ăn đúng hạn.

Gãy chân công ngoan ngoãn gật đầu.

10.

Nhân thê thụ lại hỏi, có cái gì muốn ăn không, để tan tầm em mua.

Gãy chân công nói chà bông với sò.

Nhân thê thụ cười cười nói cẩn thận, quay người định đi, kết quả bị gãy chân công kéo lại góc áo.

Giống như một con cún đầy mắt mong đợi nhìn hần.

Làm sao vậy? Nhân thê thụ hỏi.

Muốn hôn một cái.

Nhân thê thụ cúi người xuống, ở trên môi anh hôn một cái.

11.

Nhân thê thụ lúc làm việc luôn cảm thấy không yên lòng, do dự mãi buổi chiều vẫn xin nghỉ tới bệnh viện.

Trên đường đi đường vòng mua chà bông với sò.

Nhân thê thụ tới trước phòng bệnh, còn chưa vào cửa liền nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Không có chuyện gì, vết thương nhỏ thôi.”

Nhân thê thụ cứng ngắc tại chỗ, âm thanh này quá quen thuộc.

Cậu lặng lẽ ló đầu nhìn bên trong, trước giường bệnh có một soái ca đang ngồi, nắm tay gãy chân công.

Hai người nhìn nhau, đều không phát hiện nhân thê thụ đứng ở cửa.

2. Chương 2

Edit: Cánh Cụt

12.

Nhân thê thụ rời đi, đưa chà bông với sò trong tay cho cô y tá ở quầy, nói: “Hàng của giường bệnh 324 tới rồi.”

Sau đó đi xuống lầu, ngồi trên ghế dài ở bên ngoài, lấy bánh mì ăn cho bữa trưa.

Bánh mì khô cứng, khó có thể nuốt trôi, nhân thê thụ khổ sở mà nghĩ, sớm biết vậy đã không đưa chà bông với sò cho gãy chân công.

Gãy chân công không chừng lại chia nhau ăn với bạch nguyệt quang, anh một cái em một cái, hạnh phúc vui sướng mãi mãi.

Nhân thê thụ càng khổ sở hơn.

13.

Người vừa nãy ngồi trong phòng bệnh là bạch nguyệt quang của gãy chân công, nhân thê thụ lúc đi học đã biết.

Cậu khi đó mới học đại học năm nhất, ở lễ khai giảng nhất kiến chung tình với học trưởng gãy chân công, từ đây mở ra con đường thâm mến của cậu.

Một năm này cậu gia nhập hội học sinh chỗ gãy chân công, khi rảnh liền đi cọ khóa chuyên ngành năm thứ tư, chỉ vì có thể nhìn một chút từ xa.

Gãy chân công có một người bạn rất thân, đó chính là bạch nguyệt quang.

Bạch nguyệt quang theo con đường nghệ thuật, ở vườn trường anh ta và gãy chân công như hình với bóng.

14.

Gãy chân công và bạch nguyệt quang đều trong đội bóng rổ của trường, hai người ở trên sân bóng có một loại ăn ý trời sinh.

Có một hồi nhân thê thụ lén lút trộm đi xem gãy chân công chơi bóng, gãy chân công thân thủ mạnh mẽ, lúc chạy trên sân bóng cả người phát ra ánh sáng.

Quả thực gãy chân soái.

Nhân thê thụ đứng ở bên ngoài sân, hai con mắt lấp lánh sao.

Sau khi kết thúc gãy chân công vừa vặn đi về hướng này, ngẩng đầu lên tầm mắt chạm với nhân thê thụ.

Gãy chân công đột nhiên sững sờ, cười quay đầu lại, gọi bạch nguyệt quang đang đi ở phía sau:

“Tiểu Bạch cậu mau đến xem, đây là em của cậu hay sao?”

Nhân thê thụ da mặt mỏng, được nam thần nhìn mấy lần mặt đã đỏ đến không được.

Bạch nguyệt quang tới đẩy gãy chân công một cái, nói đừng trêu chọc học đệ.

Hai người cười cười nói nói đi xa, nhân thê thụ đứng tại chỗ, tim đập nhanh, đây là lần thứ nhất gãy chân công nói chuyện cùng cậu.

Xác thực mà nói, lời này cũng không phải nói với cậu.

Nhưng cậu vẫn rất vui.

15.

Sau đó gãy chân công tốt nghiệp, không còn gặp gỡ nhân thê thụ nữa.

Nhân thê thụ vốn cho rằng mình thăm mến đến đây là kết thúc, không nghĩ tới vài năm sau lúc thực tập năm tư đại học, lại lần nữa gặp nhau.

Cậu vừa vặn tiến vào công ty của gãy chân công, vừa vặn ở cùng một tổ.

Ngày đầu tiên đi làm lúc nhân thê thụ tự giới thiệu trước toàn tổ, khẩn trương đến líu lưỡi, bởi vì gãy chân công vẫn đang nhìn cậu.

Nhân thê thụ phát hiện, lâu như vậy không gặp, nỗi mong nhớ của cậu theo thời gian cũng không phai mờ, cậu vẫn vì một ánh mắt của gãy chân công mà tâm động không thôi.

16.

Chỗ ngồi của nhân thê thụ cách gãy chân công có một vách ngăn, cậu nghĩ về sau ngày nào cũng được làm việc gần với nam thần như vậy, liền kích động đến không thể tự thoát ra được.

Nhân thê thụ đắm chìm trong nỗi vui sướng suốt buổi trưa, cho nên tất cả mọi người đi ăn cơm đều không phát hiện.

Chờ đến khi phục hồi tinh thần, toàn bộ văn phòng cũng chỉ còn lại gãy chân công đang làm báo cáo cùng cậu vẽ mặt mơ màng.

Gãy chân công hỏi, cùng nhau ăn không, cậu chờ tôi một chút là được.

Nhân thê thụ chỉ ngây ngốc gật gật đầu.

17.

Gãy chân công dẫn nhân thê thụ đi ăn ở nhà hàng Nhật dưới lầu, lúc đi trên đường nghe thấy gãy chân công hào hứng nói chuyện điện thoại.

“Tổ của chúng tôi có một chú bé mới tới.”

“Là học đệ giống hết cậu.”

“Được được được, tôi không trêu cậu ấy.”

Gãy chân công vừa nói vừa quay đầu lại, nở nụ cười với nhân thê thụ.

Nhân thê thụ hồn cũng bị câu mất.

18.

Hai người mặt đối mặt dùng cơm, gãy chân công dường như cảm thấy vô cùng hứng thú với nhân thê thụ, hỏi cái này hỏi cái kia, như điều tra hộ khẩu, cuối cùng còn lăm bầm lâu bầu một câu, thật không phải là em trai ruột thất lạc nhiều năm của bạch nguyệt quang sao?

Nhân thê thụ hỏi gì đáp nấy, trên mặt nhìn thì ngoan, trong lòng lại loạn cả lên.

Tốc độ ăn cơm của mình liệu có nhanh quá không? Có bị dính tương trên môi không? Ăn quá nhiều có giống lợn không?

Nhân thê thụ quá chú ý tới hình tượng, chưa ăn được bao nhiêu đã buông đũa xuống.

Gãy chân công hỏi, có phải là không thích mùi vị của nhà hàng này hay không, vậy ngày mai đổi sang nhà khác tốt hơn.

Nhân thê thụ vui đến nổ tung, ngày mai còn có thể cùng nhau ăn cơm.

19.

Có gãy chân công ở đó, nhân thê thụ mỗi ngày làm việc luôn cố gắng ra sức.

Ngoại trừ hoàn thành công tác, còn bưng trà rót nước cho mọi người, đặc biệt là với gãy chân công thì càng ân cần.

Nhân thê thụ đưa cà phê vừa pha xong cho gãy chân công, cô gái cùng tổ cười trêu cậu, nói ai không biết còn cho là chúng ta vừa thuê nhóc bảo mẫu về.

Nhân thê thụ ngượng ngùng, đỏ mặt trở lại chỗ ngồi, trong lòng suy nghĩ lần tới phải rụt rè một chút.

Lúc quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy gãy chân công cười nhìn cậu, nói: “Nhóc bảo mẫu, giúp đóng dấu tài liệu với.”

Nhân thê thụ lại tung ta tung tăng đi.

20.

Giờ tan làm nhân thê thụ cùng gãy chân công cùng xuống lầu, một nam sinh cao gầy đang dựa cửa, phong cách ăn mặc rất nổi bật, trên tai phải đeo cái khuyên tai cực lớn, ngũ quan giống nhân thê thụ đến bảy phần.

Gãy chân công vừa thấy anh ta trên mặt liền nở nụ cười, đặc biệt ôn nhu.

Anh lướt qua nhân thê thụ tăng nhanh bước chân đi tới: “Tiểu Bạch, sao cậu cũng tới?”

Bạch nguyệt quang lười biếng ngẩng đầu: “Kết nhóm ăn cơm.”

“Được!”

Gãy chân công ôm lấy vai bạch nguyệt quang rời đi, trong lòng nhân thê thụ vô cùng ước ao.

21.

Trong công việc gãy chân công rất quan tâm tới nhân thê thụ, kéo cậu vào trong công trình của mình, tự mình dẫn dắt cậu.

Mỗi ngày cùng vào cùng ra, nhân thê thụ cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Không đúng, cậu có nằm mơ cũng chưa từng mơ được một ngày như thế.

Có lúc ngẩng đầu thấy gãy chân công đang nhìn mình, lòng nhân thê thụ đột nhiên nhảy một cái.

Cậu lặng lẽ nhìn xuống thâm tâm đang tung bay phấn hồng, tự nói với mình không phải nghĩ nhiều.

22.

Hạng mục của gãy chân công thuận lợi kết thúc, hôm nay sau tan tầm tổ hạng mục tổ chức tiệc, nhân thê thụ cũng cùng đi.

Gãy chân công là người phụ trách hạng mục này, không ngoài dự liệu mà bị mọi người luân phiên rót rượu.

Gãy chân công tâm tình rất tốt, ai đến cũng không cự tuyệt.

Nhân thê thụ nhìn anh một chén lại một chén rượu uống vào bụng, có chút không đành lòng, không biết tự lượng sức mình mà đứng ở trước người anh muốn vì anh chặn rượu.

Gãy chân công đã say, ôm lấy nhân thê thụ, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: “Tôi không sao.”

3. Chương 3

Edit: Cánh Cụt

23.

Cả người nhân thê thụ đều mềm nhũn, bị gãy chân công tới quá gần khiến lỗ tai nóng đến sắp bốc khói. Sau khi bữa tiệc kết thúc cậu gọi một chiếc xe taxi, đưa gãy chân công đã uống đến thần trí mơ hồ về nhà. Nhân thê thụ vốn muốn đưa người vào cửa liền đi, kết quả mới vừa mở cửa đã bị đè ở trên cửa. Nhân thê thụ sợ hết hồn, muốn hỏi chuyện gì xảy ra, còn chưa mở miệng đôi môi đã bị ngang ngược ngăn chặn.

24.

Nhân thê thụ choáng váng, như miếng gỗ dán ở trên cửa, hơi động cũng không dám động, mặc cho đầu lưỡi gãy chân công cạy ra môi của cậu, một đường xâm chiếm.

Cậu nhắm hai mắt lại, mùi rượu nồng nặc hun cậu đến ngây ngất, cậu cảm giác mỗi một mảnh da trên người đều đang nóng lên, cả người sắp ngạt thở.

Nhân thê thụ theo bản năng duỗi ra hai tay, muốn vịn cánh tay gãy chân công, ngay lúc này, cậu nghe thấy gãy chân công gọi:

“Tiểu Bạch.”

Nhân thê thụ lập tức tỉnh táo, đột nhiên đẩy ra người trên thân, chạy trốn chết.

25.

Suốt một buổi tối nhân thê thụ đều không ngủ, trong đầu nhiều lần tái hiện lại hình ảnh bị gãy chân công hôn môi, xúc cảm ôn nhu kia phảng phất vẫn còn rõ ràng mà đọng lại trên môi.

Còn có tiếng gọi không thuộc về cậu, cũng ở trong đầu cậu không thể xóa đi.

Ngày hôm sau trên đường đi làm nhân thê thụ vô cùng thấp thỏm, không biết phải đối mặt với gãy chân công như thế nào.

Nhưng gãy chân công suốt buổi sáng vẫn không xuất hiện, tới giữa trưa mới đến.

Nhân thê thụ nghe thấy động tĩnh ở chỗ ngồi của gãy chân công, lần đầu tiên không có đứng lên chào đón.

Cậu ngồi tại chỗ nhìn chằm chằm màn hình máy tính giả bộ chăm chỉ làm việc, trên thực tế cái gì cũng chưa mở ra, chỉ có một máy tính cùng mặt bàn.

26.

Tất cả mọi người đi ra ngoài ăn cơm trưa, nhân thê thụ định lẫn trong đám người lén lút chạy ra ngoài, kết quả tay bị người ta tóm lấy.

“Tôi có lời muốn nói với cậu.” Gãy chân công nói.

Nhân thê thụ bắt đầu lo lắng, bị kéo xuống lầu.

Gãy chân công ngày thường vốn không hút thuốc lá lại dựa vào tường châm điếu thuốc, nhân thê thụ thấy anh ngày hôm nay trông vô cùng tiêu tụy, không giống với anh thường ngày ảm áp hay nói.

Gãy chân công nhả ra điếu thuốc, nói: “Xin lỗi, tối hôm qua tôi uống quá nhiều rồi.”

27.

Nhân thê thụ cắn môi một cái: “Anh còn nhớ à?”

“Ừm.”

“Anh... thích học trưởng Bạch?”

“Thích.” Gãy chân công không che dấu chút nào, “Từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy đã thích.”
Nhân thê thụ bị sắc bởi mùi thuốc lá của anh khiến cậu ho lên hai tiếng, sắc ra hai giọt nước mắt.
Em cũng thích anh từ lần đầu gặp mặt, trong lòng cậu nghĩ.
“Em biết rồi, học trưởng anh yên tâm, em sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

28.

Nhân thê thụ ngồi trên ghế dài tại phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú dưới lầu suốt một buổi trưa, đến lúc tan tầm mọi ngày mới chậm rãi lên lầu.

Bạch nguyệt quang một giờ trước đã đi rồi, nhân thê thụ ở dưới lầu nhìn theo bóng lưng anh ta rời khỏi.

Lúc nhân thê thụ đi vào gãy chân công đang nằm ở trên giường xem điện thoại, nhìn thấy người đến vội vã giấu kỹ điện thoại, giấu đầu lòi đuôi mà nói, anh không chơi điện thoại, anh vẫn đang nghỉ ngơi.

Trong lòng nhân thê thụ trầm xuống, không bị chọc cười như ngày thường, cậu hỏi gãy chân công, ngày hôm nay có người tới thăm anh không?

Gãy chân công ngẩn người, nói không có.

29.

Đầu giường còn một nửa suất chà bông với sò, gãy chân công hỏi, em gọi cho anh thức ăn bên ngoài à?

Nhân thê thụ gật gật đầu.

Gãy chân công hôn một cái lên mặt cậu, nói bảo bảo thật tốt.

Nhân thê thụ hé miệng, muốn hỏi anh tại sao phải nói dối chuyện bạch nguyệt quang tới, lời chưa kịp ra khỏi miệng liền nuốt trở vào.

Buổi tối hai người vẫn tay trong tay ngủ, gãy chân công rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp, nhân thê thụ làm thế nào cũng không ngủ được, lại bắt đầu nhớ lại khi trước.

30.

Sau khi xảy ra chuyện nọ, nhân thê thụ không tới thực tập mà chủ động nghỉ việc.

Cậu xóa phương thức liên lạc với gãy chân công, sinh hoạt giống như trước đây.

Sau khi tốt nghiệp năm tư đại học cậu tìm được công việc hiện tại, công tác ổn định, đãi ngộ không tệ, trong nhà an bài cho cậu một mối hôn sự, cậu công khai, bị đuổi ra khỏi nhà, một mình sinh sống ở ngoài.

Cậu cũng từng thử tìm người khác, nhưng không gặp được người thích hợp, có lúc ban đêm nằm mơ, còn có thể mơ thấy nụ hôn chân thực mà khó tin kia.

31.

Lại qua hai năm, vào lễ kỉ niệm năm năm ngày thành lập trường, nhân thê thụ trở về thăm trường.

Sau khi ở lễ đường nghe báo cáo ra ngoài thì trời bắt đầu mưa, rất nhiều người chen tại cửa, nhân thê thụ lấy ra ô từ trong túi dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, chuẩn bị đi ra ngoài đón xe.

Lúc này khóe mắt quét đến một bóng người quen thuộc.

Hai năm không gặp, người kia thoát nhìn thành thực hơn, mà dáng dấp vẫn anh tuấn như trong mộng.

Tâm nhân thê thụ lại không tiền đồ mà nhảy lên kịch liệt.

32.

Người kia tựa như cảm nhận được nhìn về hướng này, lúc nhìn thấy đối phương cũng sững sờ, lập tức từ trong đám người chen chúc đi tới.

Có thể đưa tôi đến bãi đậu xe được không, gãy chân công chỉ chỉ ô trong tay nhân thê thụ.

Nhân thê thụ gật gật đầu, hai người chen dưới một cái ô cùng đi ra ngoài.

Gãy chân công cao hơn nhân thê thụ nửa cái đầu, phải khom người nên không thoải mái, tay anh đưa về phía cán ô, nói để tôi cầm cho.

Hai tay đung chạm ngắn ngủi, nhân thê thụ cuống quýt rút tay về.

33.

Sau khi nhân thê thụ đưa gãy chân công đến bãi đậu xe định rời đi.

Gãy chân công hỏi cậu đi chỗ nào.

Nhân thê thụ nói nơi ở của mình, gãy chân công bảo tiện đường, tôi đưa cậu đi.

Nhân thê thụ do dự một chút, lên xe.

4. Chương 4

Edit: Cánh Cụt

34.

Dọc theo đường đi hai người trầm mặc không nói, trong xe một bầu không khí lúng túng.

Nhân thê thụ vì đánh vỡ trầm mặc, bèn tìm lời nói: “Học trưởng Bạch sao không tới cùng anh?”

“Cậu ấy xuất ngoại.”

“Ồ.”

“Năm ngoái lấy được học vị tìm công tác, có thể phải định cư ở bên kia.”

“Ồ.”

Nhân thê thụ không hỏi nhiều nữa, cậu nhìn ra được gãy chân công không vui khi nói đến đề tài này.

Trong lòng cậu không dễ chịu, không biết là đồng tình với chuyện tình yêu của đối phương, hay là đồng tình với chính mình.

35.

Lái xe đến nhà nhân thê thụ, nhân thê thụ vừa định xuống xe, nghe thấy gãy chân công không đầu không đuôi nói:

“Cậu có phải đã xóa tôi hay không?”

Ngữ khí đầy oán niệm.

Nhân thê thụ bị vạch trần tại chỗ có chút ngượng ngùng, không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động đưa trở về chế độ bận bẻ.

36.

Sau khi trở về cả hai cũng không có nói chuyện, yên tĩnh như gà mà nằm trong danh sách của đối phương.

Có một lần nhân thê thụ hiếm thấy đăng ảnh trong nhóm bạn bè, gãy chân công cho cậu một tim.

Nhân thê thụ thụ sủng nhược kinh, cảm thấy cần phải đáp lễ lại, vì vậy vào album của gãy chân công, cho ảnh gần nhất của anh một tim.

Sau một lát thu được tin nhắn, mở ra xem, là gãy chân công gửi tới.

Nhân thê thụ tay run run cầm điện thoại di động.

Gãy chân công hỏi, tại sao thả tim bức ảnh từ ba tháng trước của tôi?

Nhân thê thụ không muốn nói bởi vì nóng lòng không chú ý thời gian, như vậy sẽ người khác sẽ thấy không có thành ý.

Vì thế cậu bịa ra một câu, tôi thấy rất đẹp.

Gãy chân công không nhẫn nại.

Nhân thê thụ thấy không đúng, xem lại bức ảnh mình thả tim vừa nãy.

“Chú ý tránh cửa hiệu cắt tóc đối diện công ty, ông Tony đã cạo trọc tóc mái của tôi “

Phối hợp là một bức hình chụp cận cảnh cái trán.

Nhân thê thụ cười, cần bảo tồn.

37.

Gãy chân công và nhân thê thụ thành bạn tốt luôn thả tim nhau trong nhóm bạn bè, chỉ có điều tần suất gãy chân công đăng ảnh rất thấp, đa số đều là anh like cho nhân thê thụ.

Mà một ảnh cũng không sót.

Có ngày buổi tối trước khi ngủ gãy chân công đăng trong nhóm bạn bè, nhân thê thụ chưa kịp xem nội dung, trước tiên thả tim rồi nói.

Thả tim xong mới phát hiện đây là quảng cáo cho thuê phòng ở, là căn hộ đối diện nhà gãy chân công.

Đêm đó nhân thê thụ ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, tiểu tâm tư phủ bụi trong lòng đã lâu nay lại có xu thế lộ đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, cậu liền gọi điện thoại cho chủ nhà trọ trên quảng cáo.

38.

Nhân thê thụ không ở phòng trọ đủ một năm như trong hợp đồng, đưa một tháng phí bồi thường vi phạm hợp đồng cho chủ nhà trọ, sau đó hấp tấp chuyển đến căn hộ đối diện nhà gãy chân công.

Gãy chân công tan tâm trở về nhìn thấy cửa lớn đối diện không khóa, biết được có người vào ở, định đi tới chào hỏi.

Nhân thê thụ ở bên trong tổng vệ sinh, thu thập một bao rác thải ném ra, đối mặt với gãy chân công.

Thật là đúng dịp, nhân thê thụ cười híp mắt nói.

Trong nháy mắt hình như gãy chân công đã giật mình, lập tức gật gật đầu nói, thật là đúng dịp.

39.

Thời gian hai người đi làm không khác nhau lắm, sáng sớm ra cửa thường cùng đi một đoạn.

Hàn huyền một hai câu, nhân thê thụ biết được gãy chân công đã không còn làm công việc trước đây, đang cùng vài người bạn gây dựng sự nghiệp.

Nhân thê thụ gật gật đầu, nói chẳng trách mỗi ngày về nhà muộn như vậy.

Gãy chân công nói làm sao cậu biết.

Nhân thê thụ ghen lời, thật ra cậu mỗi ngày đều chú ý tới động tĩnh ở đối diện, nhưng sao có thể nói vậy được.

40.

Nhân thê thụ trong lúc rảnh rỗi ở nhà nướng một ít bánh quy, sau đó chọn ra một nửa tốt nhất, để ở trong cái túi nhỏ, dụng tâm làm mấy cái hình dán lên túi, đưa cho gầy chân công ở cửa đối diện.

Gầy chân công rất thích, khen nhân thê thụ hiền lành.

Nhân thê thụ trong lòng đắc ý, sau lần đó thường làm chút điểm tâm đưa cho gầy chân công.

41.

Cuối tuần lúc nhân thê thụ đi đưa bánh trứng, trong nhà gầy chân công còn có hai người khác.

Gầy chân công nói là hai người bạn cùng xây dựng sự nghiệp.

Nhân thê thụ chào hỏi bọn họ, liền trở về nhà cầm nhiều thêm mấy cái bánh trứng tới.

Gầy chân công khoe khoang với bạn bè, nhìn hàng xóm của tôi tốt chưa kia.

Nhân thê thụ cho là bọn họ đang bàn công việc, không muốn quấy rầy.

Ai biết gầy chân công hỏi cậu: “Muốn chơi mạt chược không, ba chúng ta còn thiếu một người.”

Nhân thê thụ nói: “Chơi một chút thôi.”

42.

Mạt chược đánh một buổi trưa, nhân thê thụ thắng một buổi trưa.

Gầy chân công nhìn nhân thê thụ với cặp mắt khác xưa, liên tục nói: “Đừng đánh đừng đánh, đánh tiếp đến quần cũng phải thua mất.”

Nhân thê thụ mím môi một cái, lòng nói nếu vậy thì vừa vặn rồi.

43.

Nhân thê thụ thấy bắn khoăn, muốn mời bọn họ ăn cơm tối.

Hai người bạn của gầy chân công buổi tối đều có hẹn, chỉ có gầy chân công đi được.

Nhân thê thụ hỏi muốn đi đâu ăn.

Gầy chân công nói mỗi ngày đều ăn ở bên ngoài rồi, cậu biết nấu ăn không?

Nhân thê thụ gật gật đầu.

Gầy chân công liền nói ăn ở nhà.

44.

Hai người cùng đi siêu thị mua đồ ăn.

Nhà bếp của gầy chân công hình như chưa từng được sử dụng qua, cái gì cũng không có, không thể làm gì khác hơn là chiến đấu ở nhà nhân thê thụ.

Phòng ở của nhân thê thụ là thuê, mà bố trí còn ảm áp hơn nhà gầy chân công.

Gầy chân công cùng cậu chen trong phòng bếp nói muốn làm trợ thủ, nhân thê thụ nói đưa cho tôi lọ muối, gầy chân công đưa một bát đường trắng.

Bị nhân thê thụ đuổi ra khỏi nhà bếp.

5. Chương 5

Edit: Cánh Cụt

45.

Tay nghề nhân thê thụ thật không tồi, gãy chân công ăn liền hai bát cơm, người chú trọng vóc dáng như anh rất ít khi ăn nhiều như vậy.

Nhân thê thụ còn muốn lấy cho anh bát thứ ba, gãy chân công vội vàng ngăn cậu lại.

“Bụng đã phình lên rồi.” Gãy chân công vén áo lên cho nhân thê thụ xem.

Lộ ra cơ bụng tám múi.

Nhân thê thụ cảm xúc mãnh liệt chảy máu mũi.

46.

Nhân thê thụ cảm thấy không thể mát mẻ hơn.

Gãy chân công dìu cậu ngồi xuống.

“Cậu thường hay chảy máu mũi sao?” Gãy chân công hỏi.

Nhân thê thụ nói phải.

Cũng không thể nói bởi vì nhìn thấy da thịt của anh mới chảy, như vậy quá đòi hỏi.

Gãy chân công lo âu nhìn cậu, đến rất gần trước mặt cậu đắp cho cậu khối đá.

Máu mũi nhân thê thụ chảy càng thêm thông thuận.

47.

Nhân thê thụ cảm thấy như vậy không ổn, chỉ cần gãy chân công còn ở đây, máu mũi của cậu sẽ chảy không dứt.

Cậu để gãy chân công đi về trước, nói chảy máu mũi không đáng ngại, gãy chân công không nghe theo, nói muốn đưa cậu đi bệnh viện khám, thường chảy máu mũi không tốt đối với thân thể.

Nhân thê thụ kiên quyết không đi.

Sự thực chứng minh gãy chân công nói không phải không có lý, sau khi hai người bên nhau, mỗi lần cởi sạch quần áo tiến hành vận động dữ dội, nhân thê thụ đều chảy máu mũi.

Người khác làm hại thận, nhân thê thụ làm thiếu máu.

Tóm lại đều rất hại thân thể.

48.

Gãy chân công ngày hôm sau khi về gõ cửa nhà nhân thê thụ.

Nhân thê thụ ở nhà một mình nên mặc một cái áo ba lỗ, lộ ra làn da trắng trẻo non nớt, gãy chân công không nhịn được nhìn nhiều thêm mấy lần.

Nhân thê thụ hỏi có chuyện gì.

Gãy chân công nói mua cho cậu thuốc vitamin, có thể có ích với chảy máu mũi.

Nhân thê thụ rất cảm kích, hỏi gãy chân công đã ăn cơm tối chưa.

Gãy chân công nói vẫn chưa, chờ một lát gọi thức ăn ngoài.

Nhân thê thụ nói thức ăn ngoài không tốt, hôm nay tôi làm nhiều thức ăn, nếu được thì cùng ăn nhé?

Gãy chân công một chút cũng không khách khí, liền đi vào cọ bữa cơm.

49.

Thường xuyên qua lại, hai người thành bạn cơm dài kỳ.

Nhân thê thụ tan tằm sớm, mua đồ ăn về nhà làm, làm xong gầy chân công liền đến nhà, tới cùng ăn.

Nhân thê thụ cảm thấy như vậy rất tốt, bạn cơm tốt hơn nhiều so với quan hệ bạn bè thông thường.

Gầy chân công cũng cảm thấy không tệ, cơm nhân thê thụ làm ăn ngon hơn bên ngoài, hai người ăn cơm cũng vui hơn so với một người.

50.

Hai người lúc ăn cơm có thể nói rất nhiều chuyện.

Gầy chân công tính cách phóng khoáng hay nói, chuyện gì kể cũng sinh động thú vị.

Nhân thê thụ một bên cái miệng nhỏ đang ăn cơm, một bên chăm chú nghe anh nói, thật giống như quay về thời gian thực tập bên anh năm đó.

Gầy chân công nói đến một nửa đột nhiên dừng lại, nhân thê thụ hỏi anh làm sao vậy.

Gầy chân công cười nói: “Nước tương dính vào trên mặt kia.”

Nói xong đưa tay ra lau cho nhân thê thụ.

Ngón tay ấm áp tiếp xúc với da thịt, nhân thê thụ thẹn thùng cúi đầu.

51.

Có một ngày lúc ăn cơm, nhân thê thụ e dè hỏi gầy chân công, tại sao sau đó anh không ở bên bạch nguyệt quang?

Gầy chân công phun ra xương cá trong miệng, thở dài nói: “Cậu ấy là thẳng nam.”

Có hai nguyên nhân khiến một người đàn ông không dám thổ lộ.

Một là xu hướng giới tính không hợp.

Hai là lo sợ.

Hai người trên bàn cơm chiếm một trong số đó.

52.

Nhân thê thụ không muốn tiếp tục lo sợ, cậu muốn thổ lộ.

Thật ra chuyện này vốn không nằm trong kế hoạch của cậu, lúc trước nhân thê thụ quyết định chuyển tới cũng không có nghĩ quá nhiều, cậu chỉ muốn ở gần gầy chân công hơn, mỗi ngày có thể nhìn anh là tốt rồi.

Bây giờ khi mong muốn này được thực hiện, cậu lại hy vọng quan hệ hai người không chỉ như vậy.

Con người quả nhiên có nhiều lòng tham.

53.

Nhân thê thụ quyết định thổ lộ vào ngày sinh nhật của gầy chân công.

Gầy chân công tan tằm xong cùng bạn bè ra ngoài mở tiệc, nhân thê thụ vẫn luôn sốt sắng mà ở nhà.

Nghe thấy âm thanh từ phía đối diện, nhân thê thụ lập tức mở cửa đi ra ngoài.

“Sinh nhật vui vẻ!” Nhân thê thụ nâng bánh ngọt mình tự làm, ánh nến chiếu vào khiến mắt của cậu sáng lấp lánh.

Gầy chân công rất bất ngờ.

Anh thấy cái bánh ga tô này còn đẹp hơn so với cái mua ngoài hàng.

Nhân thê thụ cũng rất đẹp.

54.

Gãy chân công mời nhân thê thụ đến nhà mình, ngồi xuống cùng thổi tắt cây nến sau đó cắt bánh ngọt.

Bầu không khí vui vẻ mà ấm áp, nhân thê thụ đang muốn lấy dũng khí mở miệng thổ lộ, điện thoại gãy chân công vang lên, là video hội thoại, bạch nguyệt quang gọi tới.

Gãy chân công nhận trước mặt nhân thê thụ.

“Sinh nhật vui vẻ lão Đoạn.”

“Còn sớm vậy đã rời giường rồi?” Khóe miệng gãy chân công không tự chủ được mà giương lên.

“Ừm muốn đi ra ngoài hẹn hò.” Bạch nguyệt quang xoa xoa mái tóc rối như tơ vò, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, “Ồ quên chưa nói với cậu, tôi đã có bạn gái từ tuần trước.”

Nụ cười gãy chân công cứng lại trên mặt.

55.

Sau khi cúp điện thoại vẻ mặt gãy chân công ảm đạm hơn hẳn, nhân thê thụ ngồi ở bên cạnh, đem toàn bộ quá trình biến hóa biểu tình của anh đều thu vào trong mắt.

Gãy chân công đã không còn vui vẻ như vừa nãy, nói xin lỗi với nhân thê thụ, cậu đi về trước đi, tôi muốn ngủ.

Nhân thê thụ không hề nhúc nhích.

Gãy chân công định nói nói lại một lần nữa, lại nghe nhân thê thụ giành trước nói: “Chúng ta hẹn hò đi.”

6. Chương 6

Edit: Cánh Cụt

56.

“Em thích anh, chúng ta hẹn hò đi.”

Nhân thê thụ nhìn thẳng vào mắt gãy chân công, dừng cảm lại kiên định.

Gãy chân công không ngờ tới sẽ có chuyện như vậy, ần ần mi tâm, nói với nhân thê thụ: “Nhưng tôi vẫn không buông được cậu ấy.”

Nhân thê thụ trong lòng mơ hồ đau đớn: “Không sao, em không ngại.”

57.

Trước đây khi nhân thê thụ lần đầu biết gãy chân công thích bạch nguyệt quang liền lựa chọn rời đi.

Mà hiện tại, biết rõ anh vẫn thích, chính mình vẫn cứ muốn ở bên cạnh anh.

Thời gian mài giũa góc cạnh của con người.

Sẽ biến một nhân thê thụ thành tiện thụ.

58.

Nhân thê thụ vứt bỏ tôn nghiêm vốn có, sau khi dùng hết toàn bộ khí lực nói ra câu kia, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt.

Gãy chân công trong nháy mắt liền mềm lòng, ôm nhân thê thụ vào trong lồng ngực, như dỗ trẻ con vỗ lưng cậu, nói không khóc không khóc.

Nhân thê thụ vốn không muốn khóc, được anh an ủi như vậy, liền thật sự oa một tiếng khóc lên.
Thân thể mới vừa rồi còn thẳng tắp giả bộ dùng cảm không rụt rè, tính cách thiết lập triệt để phá hủy.
59.

Gãy chân công tay chân luống cuống, những gì còn tích tụ trong lòng bay đi hết.

Hiện tại anh chẳng quan tâm đến bạch nguyệt quang hay là lam nguyệt quang.

Anh chỉ muốn nhân thê thụ đừng khóc.

Nhiều năm thâm mến đầy chua xót của nhân thê thụ tại khắc này mãnh liệt bộc lộ ra hết, nước mắt chảy ròng ròng, nằm nhoài trong lồng ngực gãy chân công đau khổ khóc, cuối cùng ngẩng đầu lên, mang theo tiếng khóc nức nở lại hỏi một lần:

“Vậy chúng ta có thể hẹn hò không?”

Gãy chân công quyết tâm:

“Có thể!”

60.

Sau khi xác nhận quan hệ, vào ngày cuối tuần gãy chân công liền dẫn nhân thê thụ đi gặp bạn học thời đại học của mình.

Các bạn học ngồi một bàn, nhìn thấy gãy chân công dẫn người lại đây, đồng loạt nói:

“Ồ, dung mạo giống Bạch Nguyệt Quang quá!”

Nhân thê thụ lúng túng cười cười.

61.

Gãy chân công ngăn bọn họ, lại nói chỉ là hình dáng khuôn mặt giống mà thôi, tính cách hoàn toàn khác nhau, nhân thê thụ rất đáng yêu.

Nói xong cầm tay nhân thê thụ trước các bạn học.

Tay gãy chân công rất lớn, được anh nắm sẽ có cảm giác an tâm.

Mà trong lòng nhân thê thụ không có cách nào bình tĩnh lại, cậu hiểu rõ, nhờ có khuôn mặt này, gãy chân công mới chịu đồng ý với cậu.

62.

Sau khi ăn xong hai người cùng tản bộ về nhà, nhân thê thụ cúi đầu một đường không nói lời nào.

Gãy chân công nhìn ra tâm sự của nhân thê thụ, hôn lên trán nhân thê thụ một cái, ôn nhu nói:

“Em đừng suy nghĩ nhiều, anh đồng ý hẹn hò với em không liên quan đến vẻ ngoài của em thế nào, anh đồng ý với em là bởi vì em rất tốt.”

“Có thể bởi vì một số nguyên nhân, hiện tại anh không thể nào đáp lại em một cách ngang bằng, nhưng nếu anh đã đồng ý, về sau sẽ đối tốt với em.”

Nhân thê thụ khéo léo gạt gạt đầu.

Cậu nhận ra mình cần phải cảm thấy đủ, cậu đã toại nguyện khi chiếm được gãy chân công, không nên lại tiếp tục đòi hỏi trái tim của gãy chân công.

63.

Những ngày tháng bên nhau của hai người về sau cũng không có biến hóa gì lớn, vẫn là mỗi ngày đi làm trước thấy một mặt, sau khi tan việc cùng nhau ăn cơm, cuối cùng chúc nhau ngủ ngon, từng người về nhà ngủ.

Cảm giác khi yêu tuy không quá nồng nhiệt, nhưng vẫn phải có.

Gãy chân công mỗi ngày đi làm đều gửi tin nhắn cho nhân thê thụ, nói với cậu hôm nay đi tới đâu, gặp phải khách hàng thế nào.

Buổi trưa ăn thấy thích cái gì đều chụp lại cho nhân thê thụ xem, hỏi cậu có thể làm hay không.

Trên đường tan tầm trở về còn mua cốc trà sữa cho nhân thê thụ, bởi vì nhân thê thụ thích uống.

Chẳng qua gãy chân công đặt ra giới hạn trong một tuần cậu chỉ được uống một lần, nói uống nhiều thì sẽ bị hói đầu.

Nhân thê thụ tin anh cái quỷ.

64.

Nơi làm việc của nhân thê thụ tổ chức một đợt tham quan ở dưới tỉnh, hai ngày một đêm, có thể đi cùng với người nhà.

Buổi tối nhân thê thụ nói với gãy chân công chuyện này.

Cậu chọc bát cơm, căng thẳng lại mong đợi hỏi gãy chân công, có muốn đi cùng cậu hay không.

Gãy chân công dừng đũa, không có lập tức đáp lại.

Nhân thê thụ vội vã hạ cho mình một bậc thang: “Vây thôi, không đi cũng chẳng sao. Em chỉ cảm thấy nếu đã trả tiền phòng đôi rồi mà chỉ ở một nửa thì hơi lãng phí, còn có khi em đi thì anh phải tự mình giải quyết ba bữa ăn...”

Gãy chân công nở nụ cười: “Nghĩ gì thế, anh đương nhiên muốn đi.”

65.

Tối trước ngày lên đường, nhân thê thụ ở nhà sắp xếp hành lý dùng qua đêm.

Cậu vốn mang theo một cái áo ba lỗ mặc đã lâu, sau lại nghĩ cái áo đấy không thích hợp lắm, vì vậy thay đổi một bộ áo ngủ hồng nhạt hình con gấu.

Cậu còn chuẩn bị sữa tắm vị sữa bò cùng kem bôi thân thể để trên người có hương thơm.

Cùng với một ít hoa quả đã được cắt ra, trên đường có thể ăn với gãy chân công.

Lần đầu tiên đi du lịch với cùng gãy chân công, còn ngủ cùng một gian phòng, nhân thê thụ kích động đến không ngủ được, giống như học sinh tiểu học đi du lịch chơi xuân.

66.

Sáng sớm ngày hôm sau hai người đồng thời mở cửa lớn ra, nhân thê thụ kéo cái rương một cái vali nhỏ, gãy chân công đeo một cái balo.

Gãy chân công xoa mặt cậu mà cười, ở một đêm mà mang nhiều đồ như vậy.

Kết quả trên tàu cao tốc gãy chân công mới biết vali của nhân thê thụ quả thực là cái rương bách bảo.

Gãy chân công nói khát, nhân thê thụ móc ra một hộp dưa hấu bỏ hạt.

Gãy chân công nói đói bụng, nhân thê thụ lấy ra một túi bò khô mình tự làm.

Người cùng văn phòng đều lại đây xin ăn, khen nhân thê thụ hiền lành, gãy chân công ngồi ở bên cạnh kiêu ngạo mà rung đùi.

7. Chương 7

Edit: Cánh Cụt

67.

Đến khách sạn đăng ký vào ở, nhân thê thụ khiêm tốn muốn đặt một phòng có hai giường đơn.

Tuy rằng từ đáy lòng cậu rất muốn giường lớn.

Gãy chân công lấy chứng minh thư từ ví ra, nhân thê thụ len lén liếc mắt một cái, phát hiện trong ví có chỗ trống không.

Trước đây nhân thê thụ từng thấy, ở nơi đó là bức ảnh bạch nguyệt quang.

Nhân thê thụ đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói với gãy chân công, chúng ta đi chụp bức ảnh đi.

68.

Địa điểm là ở trong núi, nhân thê thụ nhờ một đồng nghiệp thẳng nam từng làm nhiếp ảnh gia tới chụp ảnh giúp.

Đồng nghiệp thẳng nam để bọn họ đứng trong vườn trà xanh mượt.

Cho hai người dựa vào gần thêm một chút.

Mỉm cười, mỉm cười.

Gãy chân công quàng tay lên vai nhân thê thụ, sau đó dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy cười nói:

“Chúng ta cứ như đang chụp ảnh kết hôn vậy.”

Nhân thê thụ: “!”

69.

Trong hình nhân thê thụ như con hamster bị dọa sợ, đôi mắt mở tròn xoe.

Bên cạnh gãy chân công thì lại thông dong bình tĩnh mỉm cười.

Nhân thê thụ cảm thấy không hài lòng, mà gãy chân công nói anh rất thích.

Còn nói sau khi trở về muốn tẩy ảnh cho vào trong ví.

Nhân thê thụ trong nháy mắt biến thành một con hamster vui sướng chạy loạn trong lồng.

70.

Sau bữa cơm chiều nhân thê thụ cùng gãy chân công trở lại khách sạn, đây là lần đầu tiên bọn họ ở cùng phòng.

Nhân thê thụ tắm rửa sạch sẽ bằng sữa tắm vị sữa bò xong rồi mặc vào áo ngủ hình con gấu.

Gãy chân công lúc đó đang nằm ở trên giường chơi điện thoại, nhìn thấy nhân thê thụ từ buồng tắm đi ra, cả người ngừng lại trong hai giây.

Nhân thê thụ hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Gãy chân công nói: “Không có gì, anh đi tắm đây.”

Sau đó ném điện thoại di động vọt vào buồng tắm.

Không biết có phải hay không là do ánh đèn sản sinh ảo giác, cậu thấy trên mặt gãy chân công có một vết đỏ ửng khả nghi.

71.

Gãy chân công quên mất chưa tắt điện thoại, màn hình vẫn sáng.

Nhân thê thụ thị lực 5. 3, cứ như vậy liếc mắt một cái, kết quả thấy được một thứ.

Trên màn hình điện thoại của gãy chân công hiện lên một vấn đề: Lần đầu tiên cùng phòng với bạn trai cần phải làm gì?

Đứng đầu trả lời: Đương nhiên là yêu rồi.

72.

Lúc gãy chân công từ trong phòng tắm đi ra nhân thê thụ đã nằm ngang ở trên giường, mặt đỏ bừng bừng.

Gãy chân công chỉ mặc cái quần lót, phình lên một mảng, lần này đến cái cổ của nhân thê thụ cũng đỏ.

Gãy chân công nhìn nhân thê thụ một cái, không lên tiếng, trực tiếp về tới trên giường mình.

Nhân thê thụ cảm thấy hơi mất mát.

73.

Sau đó hai người nằm ở trong chăn của mình.

Nhân thê thụ ngủ không được, cậu vừa nghĩ tới gãy chân công đang ngủ ở nơi cách mình không tới năm mét, tâm liền không thể bình tĩnh.

Sau khi liên tục xoay người mấy cái, gãy chân công lên tiếng: “Ngủ không được à?”

Nhân thê thụ thật không tiện: “Có phải là làm phiền đến anh rồi không?”

“Không có.” Gãy chân công nói, “Em muốn nói chuyện một lát không?”

74.

Nói chuyện gì đây, nhân thê thụ suy nghĩ một chút, hỏi gãy chân công một vấn đề tương đối.

“Cha mẹ anh biết anh thích đàn ông không?”

“Biết.”

“Họ không có không muốn anh sao?”

Gãy chân công cười cười: “Không ủng hộ, nhưng không đến nỗi không muốn anh. Cha mẹ anh đều là giáo sư đại học, coi như là tương đối văn minh, từ nhỏ đã không can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của anh, anh cảm thấy tốt là được.”

“Thật tốt.” Nhân thê thụ đem nửa khuôn mặt rúc vào trong chăn, nhỏ giọng nói.

Gãy chân công cảm thấy không đúng: “Trong nhà em không cần em nữa?”

“Ừm.” Âm thanh nhân thê thụ càng nhỏ hơn.

75.

Nhân thê thụ lúc ba tuổi cha mẹ ly hôn, mẹ mang theo cậu đi bước nữa.

Cha kế làm bán sỉ, cùng mẹ hai người thường rất bận, căn bản không rảnh chăm sóc nhân thê thụ.

Từ khi thê thụ lên tiểu học, mỗi ngày tan học về đến nhà chuyện thứ nhất chính là làm cơm, nhân thê thụ nho nhỏ kê chân đứng ở trên ghế nhỏ xào rau, sau đó chờ cha mẹ trở về ăn.

76.

Mười tuổi năm ấy cha mẹ sinh một em trai, yêu chiều vốn không có bao nhiêu tất cả đều chuyển đến trên người em trai.

Em trai muốn bộ Lego mới nhất, cha mẹ mua cho cậu ta.

Em trai muốn mặc áo lông, cha mẹ mua cho cậu ta.

Em trai thích đồ chơi mềm mại của nhân thê thụ, cha mẹ bảo nhân thê thụ đưa cho em trai.

Nhân thê thụ không chịu, bị cha kế đánh một trận.

77.

Sau khi đại học nhân thê thụ cũng chưa có tiền tiêu vặt, toàn bộ dựa vào bản thân nuôi sống chính mình, trừ lên lớp thời gian còn lại đều đi làm.

Cậu rất ít liên hệ với nhà, có lúc thậm chí không về nhà ăn tết, trong nhà cũng không có gọi tới một cú điện thoại.

Về sau nhân thê thụ trở lại công khai, cha kế không cần nghĩ liền đuổi cậu ra khỏi nhà.

Tất cả đều trong dự liệu của nhân thê thụ.

8. Chương 8

Edit: Cánh Cụt

78.

Gãy chân công nghe nhân thê thụ bình thản kể lại quá khứ, trầm mặc hồi lâu.

“Rất khó để vượt qua đúng không?” Anh hỏi.

“Cũng không đến mức đấy.”

Chưa từng được yêu thì sẽ không thất vọng.

Gãy chân công đột nhiên rất muốn ôm cậu một cái.

Trên thực tế anh cũng làm như vậy.

Anh chui vào giường đơn nhân thê thụ đang nằm, một tay đem người ấn vào trong lồng ngực.

79.

Nhân thê thụ ghé vào trong lồng ngực gãy chân công, bất tri bất giác liền đã ngủ.

Trước khi ngủ mơ hồ ngửi thấy mùi hương trên người gãy chân công.

Nhân thê thụ mơ mơ màng màng nghĩ, nhất định là anh ấy trộm dùng sữa tắm của mình.

80.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nhân thê thụ vẫn duy trì tư thế tối hôm qua.

Cậu ngẩng đầu, phát hiện gãy chân công đang cười tủm tỉm mà nhìn cậu.

Tỉnh rồi? Gãy chân công hỏi.

Nhân thê thụ then thừng, nói chào buổi sáng.

Gãy chân công cũng nói chào buổi sáng, sau đó hôn một cái lên mặt nhân thê thụ.

81.

Sau khi du lịch trở về nhân thê thụ cảm thấy gãy chân công đã có sự thay đổi, nói như thế nào đây, cảm giác có hơi dính người.

Gãy chân công thường tới ăn cơm chiều chưa đến 8 giờ đã trở về, mà hiện tại anh sẽ ở lại, dựa vào nhân thê thụ cùng nhau xem TV một lúc.

Nhân thê thụ thích xem mấy bộ phim về các mối quan hệ trong gia đình, gãy chân công xem cùng cậu.

Nhân thê thụ thấy không quen, nói anh cứ làm chuyện anh muốn là được, không cần phải xem cùng em đâu. Gãy chân công nói không có việc gì, anh cũng muốn xem nhiều về quan hệ mẹ chồng nàng dâu, để về sau còn có thể giúp em với mẹ anh có thể sống hòa hợp.

82.

Nhân thê thụ vừa đến 10 giờ đã mệt, nhưng cậu không nói, bởi vì không muốn gãy chân công đi.

Gãy chân công thấy hai mí mắt cậu đang đấu tranh, đứng dậy đem nhân thê thụ chặn ngang bệ lên, đưa về phòng ngủ.

Gãy chân công đắp chăn cho cậu, nói em nhẹ quá rồi đấy, ăn nhiều một chút, tay nhỏ chân nhỏ thế này bề một cái cũng có thể gãy ngay.

Nhân thê thụ không phục, muốn mở miệng phản bác, bị gãy chân công hôn một cái trên môi chặn trở về.

“Ngủ ngon.”

83.

Gãy chân công đã lâu không chơi bóng rổ, có ngày rớt cuộc cũng gom đủ người trở về sân bóng, anh hỏi nhân thê thụ muốn đến hay không.

Nhân thê thụ đương nhiên gật đầu nói muốn, vì thế giống như lúc còn học đại học, đứng ở bên ngoài yên lặng mà xem.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận gãy chân công chảy không ít mồ hôi, nhân thê thụ lấy khăn lông lau cho anh.

Gãy chân công nói hiện tại chơi bóng cảm giác không giống với hồi còn học đại học.

Tay nhân thê thụ cầm khăn lông dừng một chút, cho rằng anh muốn nói vì không có bạch nguyệt quang chơi cùng nên không quen.

Gãy chân công ngượng ngùng mà cười cười, nói bởi vì em ở bên cạnh nhìn mà anh mới khẩn trương.

84.

Gãy chân công trừ bỏ dáng người tốt, diện mạo cũng là cái loại trâu ong ghẹo bướm.

Có hai cô gái không quen biết, lại gần áp úng hỏi phương thức liên lạc của gãy chân công.

Nhân thê thụ vừa rồi đã chú ý, hai cô gái này vẫn luôn hướng về phía sân bóng hét chói tai.

Giờ còn chạy tới gần, nhân thê thụ không vui mím môi lại.

Gãy chân công nhìn thoáng qua nhân thê thụ, nói với các cô gái: “Thật ngại quá, tôi đã có bạn trai rồi.”

85.

Kỳ nghỉ gãy chân công dẫn nhân thê thụ đi Disney.

Vì sao lại đi Disney ư, bởi vì gãy chân công muốn đi, anh nói trước kia không tìm được người đi cùng, hiện tại mới có cơ hội.

Nhân thê thụ phát hiện, gãy chân công vậy mà cũng có tâm hồn thiếu nữ.

Gãy chân công hứng thú bưng bưng dẫn nhân thê thụ đi ngồi ngựa gỗ xoay tròn, hai người đàn ông cao lớn tay trong tay ngồi ở trên con ngựa gỗ nhỏ, bên cạnh có người che miệng cười trộm.

Nhân thê thụ rất ngượng ngùng, sau khi dừng lại kéo gãy chân công bỏ chạy.

86.

Gãy chân công chưa thấy chán, ven đường mua cái bờm hình tai Chuột Mickey cho nhân thê thụ đeo.

Nhân thê thụ hỏi sao anh lại không đeo.

Gãy chân công nói đầu anh quá lớn đeo không vừa.

Hơn nữa em đeo mới đáng yêu.

87.

Có ngày vào thời điểm tan tầm gã chân công nhân tin cho nhân thê thụ, nói hôm nay đừng phải một khách hàng khó nhân, buổi tối xem ra phải bồi rượu.

Nhân thê thụ nói anh phải chú ý thân thể đừng uống quá nhiều.

Gã chân công thấy áp lực, nói anh đẹp như vậy, không biết sau khi uống nhiều có thể bị người ta sàm sỡ hay không.

Nhân thê thụ nhìn đến dòng này cười ra tiếng.

88.

Gã chân công quả nhiên uống đến khuya mới trở về, tới gõ cửa nhà nhân thê thụ.

Nhân thê thụ dẫn anh vào nhà, pha cho anh một ly nước mật ong.

Gã chân công uống rất nhiều, nhưng không có say, dính chặt lấy mà kéo tay nhân thê thụ không buông.

Nhân thê thụ hỏi: “Hôm nay bị sàm sỡ rồi hay sao?”

“Không có.” Gã chân công cười với nhân thê thụ.

Anh nói: “Nhưng có thể là bị em sàm sỡ.”

Nói xong nâng ót nhân thê thụ, cúi đầu hôn xuống.

9. Chương 9

Edit: Cánh Cụt

89.

Lần thứ hai gã chân công hôn nhân thê thụ vẫn mang mùi rượu.

Nhưng nhân thê thụ cảm thấy thật ngọt.

Bởi vì gã chân công đang tỉnh táo, anh cũng không còn gọi tên bạch nguyệt quang.

Gã chân công đè nhân thê thụ ở trên sofa, hôn đến cường thế mà lâu dài.

Nhân thê thụ môi hồng hồng, hai mắt ướt đẫm mà nhìn gã chân công.

Gã chân công đứng dậy.

90.

Gã chân công bế nhân thê thụ lên, mang về nhà mình, lột sạch quần áo nhân thê thụ đè ở trên giường.

Từng cái từng cái hôn ôn nhu dùng trên môi, trên mặt nhân thê thụ, cả người nhân thê thụ đều đang run rẩy.

Động tác gã chân công rất cẩn thận, sợ làm nhân thê thụ bị thương.

Nhưng mà cái kia của anh thật sự quá lớn, thời điểm đi vào vẫn làm nhân thê thụ đau đến khóc ra tiếng.

Tâm gã chân công đau, nhưng lại không thể lui ra ngoài, chỉ có thể không ngừng hôn nhân thê thụ, để cậu thả lỏng.

91.

Nhân thê thụ dần dần tiếp nhận thứ thô to của anh, hai chân gắt gao cuốn lấy eo gầy chân công, gót chân theo động tác ra vào mà cọ trên lưng anh.

Giống như bị móng vuốt của mèo cào.

Gầy chân công như bị đốt lên một cây đuốc, phần hông đột nhiên đỉnh mạnh về phía trước.

Nhân thê thụ chịu không nổi, đôi tay mềm như bông mà bám vào sau lưng gầy chân công, nhỏ giọng kêu: “Ừm..... Anh chậm một chút.”

Gầy chân công rốt cuộc không cầm giữ được, tiến lên với biên độ lớn.

Sau khi bắn gầy chân công gắt gao ôm nhân thê thụ vào trong ngực, gọi nhân thê thụ là “Bảo bảo”.

Nhân thê thụ ngửi hương vị trên người gầy chân công, mệt đến hôn mê.

92.

Buổi sáng lúc tỉnh lại nhân thê thụ phát hiện người mình đã được rửa sạch sẽ, còn đang mặc áo ngủ của gầy chân công.

Nhân thê thụ đạp dép lê đi ra phòng ngủ, thấy gầy chân công từ trong phòng bếp đi tới.

“Bảo bảo, hôm nay em ăn thanh đạm chút, anh nấu cháo.”

Nhân thê thụ trong lòng ấm áp, trêu chọc gầy chân công: “Nhà anh thế mà cũng có gạo à?”

Gầy chân công gãi gãi đầu: “Mới vừa đến nhà em trộm.”

93.

Gầy chân công cho quá nhiều nước, ăn cháo chẳng khác nào uống nước sôi, nhưng nhân thê thụ thích.

Bởi vì người cậu thích tự tay làm.

Gầy chân công xoa xoa đầu nhân thê thụ, nói nếu không em dọn đến đây ở đi.

94.

Nhân thê thụ rời phòng, lại bồi thường một tháng tiền vi phạm hợp đồng.

Nhưng về về sau cậu không cần trả tiền thuê nhà.

Buổi tối nhân thê thụ nằm ở bên người gầy chân công, trong bóng tối nhìn trần nhà, cảm thấy hạnh phúc có chút không chân thật.

Đây là năm thứ bảy cậu thích gầy chân công.

Giờ phút này cậu chỉ có một mong muốn, chính là có thể ở bên gầy chân công lâu một chút, lại lâu một chút.

95.

Những tháng ngày hai người sống chung vô cùng ngọt ngào, không khác với những cặp tình nhân thông thường.

Gầy chân công đối với nhân thê thụ rất tốt, nhân thê thụ ngày càng ý vào gầy chân công, cũng càng thêm lo được lo mất.

Nhân thê thụ từ nhỏ đã không được yêu thương nhiều, cậu coi việc gầy chân công đối xử tốt với cậu là trân bảo.

Vì thế cậu cẩn thận từng li từng tí một, sợ rằng gầy chân công tốt như vậy mà có một ngày phải chấp tay nhường người.

Tựa như bị em trai cướp đi món đồ chơi mềm mại kia.

96.

Thời gian trôi qua đã ba năm.

Trong ba năm này gãy chân công hầu như không nhắc đến bạch nguyệt quang trước mặt nhân thê thụ lần nào, nhân thê thụ dần dần an tâm.

Vào lúc nhân thê thụ cho rằng bạch nguyệt quang đã là quá khứ, cậu lại thấy được tin nhắn của bạch nguyệt quang trên màn hình điện thoại gãy chân công.

Tôi sắp về rồi.

Gãy chân công nói: Tôi chờ cậu.

97.

Nhân thê thụ chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy, lần đầu tiên cậu biết được cảm giác trời sập xuống là như thế nào.

Loại cảm giác này so với khi cha mẹ ly hôn, hay so với khi bị đuổi khỏi nhà còn đau khổ hơn.

Cậu quá sợ hãi, cậu không dám đi hỏi gãy chân công.

Cậu tuyệt vọng mà nghĩ, nếu không vạch trần, liệu có thể tiếp tục với gãy chân công hay không.

Coi như là lừa mình dối người cũng được.

98.

Nhân thê thụ bình tĩnh từ trong mộng.

Trên giường bệnh gãy chân công vươn ra thân mình, hỏi nhân thê thụ: “Bảo bảo em làm sao vậy, lại gặp ác mộng à?”

Nhân thê thụ gật gật đầu.

Gãy chân công nói: “Vẫn là nhảy vực sao, lần này anh có bắt được em hay không?”

Nhân thê thụ không nói.

99.

Trong mộng cậu chưa từng nhảy vực.

Nếu có cũng chỉ là bóng lưng gãy chân công rời đi cùng bạch nguyệt quang.

10. Chương 10

Edit: Cánh Cụt

1.

Cái chân bị gãy tiêu sưng rất nhanh, qua năm ngày liền bó thạch cao, thông báo có thể xuất viện.

Gãy chân công ôm cái chân gãy ngồi ở trên giường, nhân thê thụ còn đang thu dọn đồ đạc.

Gãy chân công nói bảo bảo em chậm một chút, không cần vội.

Nhân thê thụ cúi đầu, âm thanh rất nhỏ mà ừ một tiếng.

Gãy chân công cảm thấy nhân thê thụ hơi khác so với lúc thường, mấy ngày nay ánh mắt cứ luôn né tránh, giống như không muốn nhìn mình.

Lòng gãy chân công cả kinh, sờ sờ vết thương mới vừa kết vảy trên mặt.

Chẳng lẽ thật sự bị ghét bỏ rồi.

2.

Lúc nhân thê thụ dọn dẹp xong, đi tới bên giường đang muốn đỡ gậy chân công dậy, cửa phòng bệnh truyền đến một thanh âm.

“A Kỳ, thật sự là cậu!”

Hai người cùng nhìn sang.

Đứng ở cửa là một nam bác sĩ mi thanh mục tú.

3.

Nhân thê thụ kinh hãi, nói cậu không phải ở nội khoa sao, sao lại đến khoa xương?

Bác sĩ cười nói, mới vừa ở đại sảnh nhìn thấy cậu, liền theo tới đây.

Bác sĩ còn nói, các cậu phải đi ngay sao, nếu không gấp thì cùng ăn một bữa cơm.

Gậy chân công mặt tối sầm lại ngã vào người nhân thê thụ.

“Không, chúng tôi rất gấp.”

4.

Gậy chân công từng gặp bác sĩ nội khoa này một lần, khi đó anh mới vừa ở chung cùng nhân thê thụ.

Có một hồi nhân thê thụ cảm mạo, gậy chân công dẫn cậu đi bệnh viện.

Khi đó là mùa có tỉ lệ mắc bệnh cao, trong phòng nội khoa đầy ắp người.

Kết quả nhân thê thụ vừa vào cửa, bác sĩ mang khẩu trang đã nhìn thấy cậu.

“Nhâm Kỳ?”

5.

Nhân thê thụ không nhận ra hần, bác sĩ bỏ khẩu trang, cười giúp cậu nhớ lại: “Hiện giờ còn ăn sáng đầy đủ không thế?”

Nhân thê thụ lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Nhân thê thụ giới thiệu với gậy chân công: “Đây là đồng học cấp ba của em.”

Bác sĩ cười híp mắt nói: “Chỉ là bạn học thôi sao?”

Nhân thê thụ ngẩn người, bổ sung một câu: “Là người bạn học vô cùng tốt!”

6.

Bác sĩ kê thuốc cho nhân thê thụ, nhân thê thụ hỏi hần, cậu không phải ở nước ngoài sao?

Bác sĩ nói, học xong sẽ trở lại, vừa tới bệnh viện này không lâu.

Nhân thê thụ nói vừa khéo.

Bác sĩ nói là đúng vậy, lúc đó có mấy bệnh viện mời tôi, tôi do dự rất lâu mới lựa chọn ở đây. Bây giờ nhìn lại mới thấy sự lựa chọn này là chính xác, nếu không đã không gặp được cậu rồi.

Nói xong rồi cười với nhân thê thụ, nụ cười vô cùng ấm áp.

7.

Gậy chân công thấy bác sĩ thật ngứa mắt.

Người thì trông ngoan ngoãn biết thế mà nói chuyện sao lại ngọt xớt như vậy.

Gậy chân công nói với nhân thê thụ, bây giờ đừng hàn huyên nữa, phía sau còn có rất nhiều người đang xếp hàng.

Nhân thê thụ à một tiếng, ngượng ngừng đứng lên, nói với bác sĩ tôi đi trước, lập tức đi ra ngoài lấy thuốc.

8.

Bác sĩ không kịp gọi cậu, xé ra một tờ giấy ghi chép, viết số điện thoại lên rồi đưa cho gãy chân công.

“Đây là phương thức liên lạc của tôi, phiền anh giao cho A Kỳ.”

Gãy chân công xụ mặt: “A cái gì Kỳ chứ, anh cho rằng đang hắt hơi à.”

Bác sĩ không rõ: “Vậy... Nên gọi là gì?”

“Tôi gọi em ấy là bảo bảo.”

Gãy chân công nói.

9.

Sau đó gãy chân công trên đường về nhà lái xe không nói một lời.

Nhân thê thụ chú ý tới, nói anh hình như không được vui.

Gãy chân công hắng giọng một cái, làm bộ thuận miệng hỏi, em trước đây có quan hệ rất tốt với bác sĩ kia?

Nhân thê thụ gật gật đầu, nói là phải.

10.

Nhân thê thụ nói lúc cấp ba sống ở trường học, bởi vì phí sinh hoạt mỗi tháng cha mẹ cho rất ít, vì tiết kiệm chút tiền nên thường không ăn sáng.

Có một lần bị hạ đường huyết, lên lớp hôn mê bất tỉnh.

Bạn học bác sĩ ngồi ở sau đưa cậu đến phòng y tế, biết được chuyện cậu không ăn sáng.

11.

“Về sau mỗi ngày lúc cậu ấy ăn sáng đều mua thêm một ít chia cho em.” Nhân thê thụ nhớ lại nói.

Gãy chân công hỏi: “Vậy em... Khi đó thích anh ta sao?”

Nhân thê thụ quay đầu sang nhìn gãy chân công: “Không có, từ nhỏ đến lớn em chỉ thích mỗi anh.”

Gãy chân công dừng xe ở ven đường, đem nhân thê thụ còn đang bị cảm đè trên ghế mảnh liệt hôn cậu.

11. Chương 11

Edit: Cánh Cụt

12.

Gãy chân công dùng chân cũng nhìn ra được bác sĩ có ý với nhân thê thụ, chỉ có đồ ngốc như nhân thê thụ mới không thấy được.

Lần trên đường về nhà kia, gãy chân công lòng dạ hẹp hòi ném số điện thoại của bác sĩ vào trong thùng rác, không có nói cho nhân thê thụ.

Vì vậy bác sĩ ba năm nay đều không liên lạc được với nhân thê thụ.

13.

Nhân thê thụ đỡ gãy chân công ra ngoài, bác sĩ cũng đi theo bên cạnh.

Gặp nhau lần nữa bác sĩ nhìn qua rất kích động, hần hủi nhân thê thụ lần trước sau khi trở về tại sao không gọi điện cho hần.

Nhân thê thụ nói tôi không biết phương thức liên lạc của cậu.

Bác sĩ sững sờ, liếc gầy chân công một cái, không nói thêm gì nữa.

14.

Nhân thê thụ đi lối đi bộ gọi xe taxi, để bác sĩ đỡ gầy chân công ở bên trong chờ một lát.

Bác sĩ hỏi gầy chân công: “Các cậu bên nhau đã bao lâu?”

Gầy chân công đến ý: “Ba năm.”

Bác sĩ cười khổ: “Nói như vậy, lần trước lúc gặp cậu ấy hai người mới ở bên nhau...”

Bác sĩ thấp giọng thở dài: “Xem ra tôi đã chậm một bước.”

15.

Bác sĩ nói cho gầy chân công, thật ra chính mình hồi cấp ba đã thích nhân thê thụ.

Nhân thê thụ khi đó ngồi ở trước mặt hần, bác sĩ mỗi ngày lên lớp có thể nhìn bóng lưng của cậu đã cảm thấy rất vui.

Nhưng hần không dám theo đuổi nhân thê thụ, hần sợ cha mẹ mình sẽ không đồng ý.

Sau đó hần bỏ ước mơ học kinh tế, vâng theo lời cha mẹ xuất ngoại học y, vì để tương lai có thể có đủ sức lực đứng chung một chỗ cùng nhân thê thụ.

16.

Bác sĩ đùa giỡn mà nói với gầy chân công: “Nếu tôi trở về sớm hơn một chút thì đã tốt rồi, sẽ chẳng có chỗ cho anh đâu.”

Gầy chân công không phục: “Không liên quan đến anh mới đúng, đại học năm nhất em ấy đã thích tôi rồi.”

Nhân thê thụ gọi xe xem tiến vào từ bên ngoài vừa vặn nghe được câu này, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao anh biết?”

17.

Gầy chân công như đứa trẻ phạm lỗi, chột dạ nhìn nhân thê thụ, không dám nói nhiều hơn một câu.

Kể cả khi nhân thê thụ cùng bác sĩ trao đổi số điện thoại cũng chỉ có thể thở phò phò ở bên cạnh gương mặt nhìn.

Lên xe taxi, gầy chân công e dè mở miệng hỏi: “Bảo bảo em đang tức giận đúng không?”

Nhân thê thụ hé miệng.

Gầy chân công nắm tay nhân thê thụ: “Anh sai rồi, anh không nên lên đọc nhật ký của em.”

18.

Thật ra gầy chân công cũng không phải cố ý muốn đọc lén.

Lúc nhân thê thụ đi công tác ở nơi khác, gầy chân công một người giữ nhà.

Buổi tối nhân thê thụ gọi điện thoại cho gầy chân công, nói mình có một tài liệu ở trong thư phòng, bảo anh đọc giúp cậu.

Lúc gầy chân công tìm kiếm trong ngăn kéo của nhân thê thụ, vừa vặn thấy được một quyển nhật ký.

19.

Gãy chân công biết nhìn lên bí mật của người khác là không đúng, nhưng anh rất tò mò, vì vậy đấu tranh nội tâm một hồi lâu, vẫn lật ra một tờ trong đó.

Đó là phần nhân thể thụ viết lúc còn đang học đại học năm nhất:

Ngày hôm nay ở nhà ăn nhìn thấy học trưởng Đoạn, anh ấy ở ngay bên cạnh mình, lấy bốn món mận một món canh, anh ấy ăn khỏe thật

~Ngày hôm nay đi đến lớp của học trưởng, khóa năm tư đông thật, học trưởng thể nhưng gục xuống bàn ngủ, chẳng qua trông vẫn tuần tú lắm...

Ngày hôm nay đến xem học trưởng chơi bóng rổ, anh ấy nhìn mình một cái, còn nói mình trông giống bạn anh ấy, vui quá!

20.

Gãy chân công xem xong vài dòng, đột nhiên khép lại quyển nhật ký, không tiếp tục nhìn xuống.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, lấy tay che kín mặt.

Khuôn mặt dưới bàn tay, là hai mắt nhắm chặt của anh, cùng khóe miệng không khống chế được mà nhếch lên.

Một khắc kia, anh có thể nghe được tiếng tim mình đang đập mạnh trong lồng ngực.

21.

Nhân thể thụ cúi đầu: “Vậy anh đã đọc được hết rồi?”

“Mới thấy một chút thôi.” Gãy chân công đường hoàng trả lời.

Đối với chuyện nhìn lên nhật ký này gãy chân công cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lúc đó cũng không kìm được nổi vui sướng trong lòng, chính mình rốt cuộc có tài cán gì, có thể được một người tốt đến thế thắm thương suốt bảy năm.

Gãy chân công ôm chầm lấy vai nhân thể thụ, sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu: “Cám ơn em vẫn luôn thích anh.”

Nhân thể thụ chôn đầu ở bả vai gãy chân công, không biết đáp lại như thế nào, cuối cùng buồn buồn trả lời: “Không cần khách khí.”

22.

Buổi tối lúc ngủ nhân thể thụ đặt ở cuối giường mấy cái gối, để gãy chân công đặt chân lên đấy.

Tắt đèn gãy chân công nằm ngửa ở trên giường, hỏi nhân thể thụ: “Hai ngày nay em có tâm sự à?”

Nhân thể thụ trừng mắt nhìn, nói không phải.

Gãy chân công vuốt ve lòng bàn tay nhân thể thụ: “Hai ngày nữa anh có chuyện quan trọng muốn nói em.”

Nhân thể thụ an tĩnh một phút chốc, dường như không có nhiều tò mò, nói được.

12. Chương 12

Edit: Cánh Cụt

23.

Ngày hôm sau nhân thể thụ sắp xếp xong xuôi cho gãy chân công rồi trở lại đi làm.

Gãy chân công xin nghỉ với mấy người bạn cùng hợp tác, nói mình bị đâm gãy chân, phải ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Bị một đám người cười vào mặt.

Một người trong đó hỏi: “Giữa trưa hôm đó cậu chạy đến nơi xa như vậy để làm gì?”

Gãy chân công nói: “Đi gặp một người.”

24.

Gãy chân công tới thấy người đến là bạch nguyệt quang.

Bạch nguyệt quang lần trước trở về nước, sau khi gãy chân công biết hẹn anh ta tới gặp mặt.

Kết quả còn chưa thấy đã bị đám gãy chân, trực tiếp đưa vào bệnh viện.

Lúc gãy chân công nói với nhân thê thụ bỏ qua một đoạn này.

Gãy chân công từng yêu thầm bạch nguyệt quang rất nhiều năm, nhân thê thụ biết.

Anh sợ nhân thê thụ nghĩ nhiều.

25.

Thời gian chân công yêu thầm bạch nguyệt quang còn nhiều hơn so với thời gian nhân thê thụ yêu thầm anh.

Gãy chân công từng nghĩ rất nhiều lần, vì cái gì mà mình thích bạch nguyệt quang, cuối cùng nghĩ ra được có thể là do khuôn mặt đẹp.

Bởi vì ngoài nguyên nhân đó ra thì anh không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Bạch nguyệt quang là một thằng nam, thích mấy em gái ngực bự hay mấy hot girl trên mạng.

Bạch nguyệt quang không thích dọn dẹp, đôi tắt một tuần không giặt, mỗi lần gãy chân công tới ký túc xá của anh ta đều bị mùi dơ ra ngoài.

Bạch nguyệt quang quanh năm chơi bóng, da dễ ngăm đen, bắp thịt trên bụng còn cứng hơn cả của gãy chân công.

Xét từ mọi phương diện, bạch nguyệt quang khác xa hoàn toàn so với tiêu chuẩn kén vợ của gãy chân công.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, gãy chân công lại như chui vào một ngõ cụt, chạy không thoát.

Mãi đến khi gặp được nhân thê thụ.

26.

Lần thứ nhất gãy chân công nhìn thấy nhân thê thụ đã không thể tin được vào con mắt của mình, hai người không có chút quan hệ máu mủ nào lại có thể giống nhau đến thế.

Chẳng qua về sau anh không còn nghĩ như vậy nữa.

Nhân thê thụ rất ngoan, lúc ngại ngùng mặt sẽ hồng lên, không tùy tiện như bạch nguyệt quang.

Nhân thê thụ biết nấu cơm, còn có thể nướng bánh quy, món nào cậu làm cũng hợp khẩu vị của gãy chân công.

Da nhân thê thụ rất trắng, tắm xong vừa thơm vừa mềm, khiến gãy chân công hận không thể cắn một cái.

Không giống với bạch nguyệt quang, mọi mặt của nhân thê thụ đều phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của gãy chân công.

Gãy chân công nhảy tung tăng đi ra từ trong ngõ cụt.

27.

Những năm này bên nhau, nhân thê thụ chăm sóc gãy chân công như một đứa trẻ khiếm khuyết.

Cho nên hiện tại đứa trẻ khiếm khuyết ấy thật sự bị khiếm khuyết thì vẫn thích ứng được, chỉ là có chút nhàm chán.

Anh quyết tâm học nấu một vài món.

Mẹ của gãy chân công đến gặp anh, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi cháy khét.

“Bị thiếu dầu rồi.” Mẹ Đoạn bịt mũi nói, “Làm sao, Tiểu Nhâm không làm cơm nước ngon cho con à?”

Gãy chân công nhếch miệng cười: “Em ấy có làm, bốn món mặn một món canh, con vừa ăn xong.”

“Chắc chắc, chỉ làm cho anh thêm lười biếng.”

28.

Mẹ Đoạn như lãnh đạo đi thị sát một vòng khắp nhà.

Sau đó giống như thường ngày mà quở trách gãy chân công: “Gian nhà này hẳn đều do Tiểu Nhâm dọn dẹp, anh nhìn người ta xem, mỗi ngày đi làm bận rộn như vậy, trở về còn phải nấu cơm giặt giũ vệ sinh quét tước, còn anh thì sao? Cái gì cũng chẳng làm!”

Gãy chân công đặt cái chân đang bó thạch cao lên khay trà, cợt nhả mà nói: “Có phải là mẹ hận em ấy không phải con của mẹ đấy chứ?”

Mẹ Đoạn: “Cũng từng có ý nghĩ đó rồi.”

“Vậy con cười em ấy vào cửa, em ấy sẽ là con của mẹ.”

Gãy chân công không còn cười: “Mẹ, con muốn kết hôn với em ấy.”

29.

Mẹ Đoạn có chút không phản ứng kịp: “Hai người đàn ông thì kết hôn sao được?”

“Ra nước ngoài lấy chứng minh.”

Mẹ Đoạn mở miệng muốn nói, lại bị gãy chân công nói trước.

“Con biết lấy về cũng không có tác dụng gì nhiều, đối với pháp luật quốc nội không có tác dụng. Nhưng chỉ cần một cái chứng minh ấy, cũng đã cho thấy rằng con yêu em ấy, em ấy là người mà con muốn gắn bó suốt đời.”

30.

Mẹ Đoạn suy nghĩ một hồi, gật gật đầu: “Chuyện của con thì vẫn nên tự mình làm chủ, mẹ với cha con không chen vào được, con đã suy nghĩ kỹ thì tốt, cuộc sống về sau đều dựa vào các con.”

Gãy chân công ôm cổ mẹ Đoạn làm nũng: “Cảm ơn mẹ.”

Bị mẹ Đoạn ghét bỏ mà đẩy ra.

Trước khi đi mẹ Đoạn liền chiếu cố một lần gãy chân công: “Mẹ cho chút cá khô vào tủ lạnh, chưng lên là có thể ăn. Anh cũng đừng nghiên cứu mấy cái món ăn nữa, đầu óc Tiểu Nhâm thì ai kết hôn với anh?”

31.

Gãy chân công cảm thấy đúng.

Trở lại nhà bếp đồ trứng sốt cà chua đã bị cháy đen mà mình làm, chờ nhân thê thụ trở về làm đồ ngon.

Kết quả nhân thê thụ nói có một bữa tiệc, cơm tối không về được, để gãy chân công gọi thức ăn ngoài.

Nhân thê thụ nói đừng gọi cháo, cháo bên ngoài không tốt.

Cũng đừng gọi đồ nhiều dầu mỡ, dầu không được sạch sẽ.

Cũng đừng ăn cay, vết thương của anh vừa mới lành.

Gãy chân công nghe lời, cuối cùng gọi dưa chuột trộn.

32.

Nhân thê thụ trở về rất sớm, gãy chân công mới vừa ăn xong, đang nằm ở trên giường xem cung đấu đến nhiệt huyết sôi trào.

Nhân thê thụ đi tắm, điện thoại di động để trên giường.

Lúc này có một tin nhắn mới, gãy chân công trong lúc vô tình liếc mắt một cái.

Bác sĩ: Về đến nhà chưa?

Gãy chân công:!

33.

Nhân thê thụ tắm xong đi ra, chỉ thấy gãy chân công tắt ti vi, u oán nhìn cậu chăm chăm.

“Cơm tối ăn cùng ai vậy?” Gãy chân công hỏi.

Nhân thê thụ không có ý định che giấu: “Cùng bác sĩ.”

Gãy chân công náo loạn: “Sao em có thể nhẫn tâm vứt chồng ở nhà ăn dưa chuột trộn, mình lại ở bên người đàn ông khác ăn uống thỏa thuê!”

Nhân thê thụ: “Vậy ngày mai em làm cho anh dưa chuột xào trứng gà, cho thêm chút hương vị vào nữa.”

Gãy chân công nói vậy thì còn được.

13. Chương 13

Edit: Cánh Cụt

34.

Nhân thê thụ chui vào chăn, bị gãy chân công ôm chặt lấy.

Gãy chân công hỏi tại sao cùng bác sĩ đi ra ngoài ăn cơm.

Nhân thê thụ nói lâu rồi không gặp, muốn ôn chuyện.

Gãy chân công chưa xót: “Lần sau mang anh đi cùng.”

“Nhưng anh không tiện ra ngoài mà.”

“Vậy thì mở video, để anh nhìn bọn em ăn.”

Nhân thê thụ: “Được thôi.”

35.

Nhưng gãy chân công vẫn thấy không được.

Bác sĩ kia vừa nhìn là biết lòng mang ý đồ xấu, muốn đào góc tường nhà người ta.

Gãy chân công tự nói với mình không thể ngồi chờ chết, phải nhanh chóng hành động.

Anh nhờ mẹ Đoạn mua mẻ thịt cùng rau dưa mang đến đây, đêm nay muốn trở tài làm một bàn thức ăn ngon.

Mẹ Đoạn không tin, làm xong đồ ăn liền cho vào một cái hộp, trên đường còn mua vịt nướng da giòn.

36.

Gãy chân công sắp xếp ổn thỏa, chờ nhân thê thụ tan tắm.

Lúc mẹ Đoạn mang đồ ăn đến bát đĩa đã bày xong, trên bàn còn đốt hai cây nến để tạo bầu không khí.

Lúc này điện thoại gãy chân công vang lên, bên trên hiển thị dòng chữ “Tiểu Bạch”.

Gãy chân công nhận điện thoại.

“Lão Đoạn cậu đã xuất viện à?”

“Ừ, khôi phục rất nhanh, đã về nhà nghỉ ngơi rồi.”

“Có ra khỏi nhà được không?”

“Giờ thì chưa được.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải lùi lại sao?”

“Ngày hôm nay tôi sẽ nói với em ấy, tôi không chờ được nữa.”

Gãy chân công mới vừa nói xong, liền nghe thấy âm thanh chìa khóa rơi trên mặt đất phía sau.

37.

Gãy chân công chống nạng chậm chạp mà quay người, chỉ thấy nhân thê thụ hai mắt đỏ ửng, hai hàng nước mắt tràn mi mà ra.

Gãy chân công hoảng rồi, tay vội chân loạn mà đi tới lau nước mắt cho nhân thê thụ: “Bảo bảo em làm sao vậy?”

Cảm xúc dồn nén đã lâu của nhân thê thụ bùng nổ vào lúc này.

Cậu ôm lấy gãy chân công, nức nở nói: “Em không cho anh rời đi đâu, anh có thích bạch nguyệt quang thì em cũng không để cho anh rời đi.”

38.

Gãy chân công đã hiểu rõ.

Nhân thê thụ cho là trong lòng mình vẫn còn có bạch nguyệt quang.

Trong phút chốc quả tim của gãy chân công mạnh mẽ co chặt, cảm giác khiếp sợ, không muốn, tự trách, chua xót xông lên đầu, dường như đau đến không thể thở nổi.

Anh cố nén đau nhức trong mắt, chốc chốc mà vỗ lưng nhân thê thụ, dùng ngữ điệu ôn nhu đến xương tủy nói cho nhân thê thụ.

Bảo bảo.

Anh không thích người khác.

Anh chỉ thích mỗi mình em.

Gãy chân công từ trong túi lấy ra một hộp nhưng nhỏ hình vuông, bên trong là hai cái nhẫn bạc.

“Bảo bảo, kết hôn với anh được không?”

39.

Gãy chân công nói chiếc nhẫn là nhờ bạch nguyệt quang đặt làm riêng mang về từ nước ngoài.

Ngày đó lúc anh đang đi gặp bạch nguyệt quang để lấy nhẫn thì bị đâm, nhẫn vẫn chưa lấy được, ngày hôm sau bạch nguyệt quang đặc biệt đến bệnh viện đưa cho anh.

Gãy chân công còn nói một tháng trước anh dự định cầu hôn ở một gian phòng riêng trong quán rượu, mời khoảng mười người bạn, muốn cho nhân thê thụ một niềm vui bất ngờ.

Nhưng giờ toàn bộ đều không dùng tới, mà chỉ có thể ở trong nhà làm một bữa tối đơn sơ.

“Bảo bảo, đã không còn Bạch Nguyệt Quang, trong lòng anh chỉ có em.”

40.

Nước mắt nhân thê thụ chảy xuống ròng ròng, rơi trên mu bàn tay gãy chân công.

Lạnh lạnh, lại làm cho tâm gãy chân công nóng lên.

Nhân thê thụ rất ít khi khóc, lần gần nhất là vào lúc thổ lộ với gãy chân công.

Mà lần này gãy chân công biểu lộ cậu cũng khóc.

Ngốc nghếch. Trong lòng gãy chân công nghĩ.

41.

Gãy chân công hôn nhiều lần lên trán cùng khuôn mặt của nhân thê thụ, mềm giọng mà dỗ dành, mà nhân thê thụ chỉ cúi đầu không chịu nói.

Gãy chân công còn đang đợi câu trả lời của cậu, lần này tâm lý có chút hoảng loạn, thiếu chút nữa muốn quỳ xuống.

Lúc này nhân thê thụ bỗng nhiên duỗi tay ra, âm thanh rất nhỏ mà nói một câu:

“Nhấn.”

Gãy chân công mừng rỡ, tay vội chân loạn mà đeo vào cho cậu.

Nhỏ bé vừa vặn.

Trên mặt nhân thê thụ còn mang theo nước mắt, khịt khịt mũi giả bộ oán giận: “Gả cho một tên chồng gãy chân.”

42.

Gãy chân công sượng đến phát điên, nói gãy thì cứ gãy, cái chân thứ ba không ngừng là được.

Nhân thê thụ xấu hổ, trốn ở trong lồng ngực gãy chân công không ra, tóc trên đỉnh đầu cọ rồi lại cọ trên cằm gãy chân công, cọ gãy chân công đến nhộn nhạo.

Gãy chân công đùa giỡn: “Bảo bảo, em cọ nữa là anh muốn cứng rồi.”

Nhân thê thụ làm thật, ngẩng đầu lên: “Nhưng chân của anh không tiện.”

Gãy chân công vốn chỉ định nói đùa mà thôi, đã thấy nhân thê thụ mặt đỏ hồng hỏi: “Anh... Muốn em tự động sao?”

Lần này gãy chân công thật sự cứng rồi.

43.

Đã hơn nửa tháng gãy chân công chưa từng vận động, tương đối khát khao.

Nhân thê thụ hiểu anh, bởi vì cậu cũng muốn.

Cậu không tiện nói cho gãy chân công, thực ra buổi tối lúc tắm cậu đã lén lút giải quyết.

Nhân thê thụ vừa mới khóc nên đôi mắt còn hơi hồng, cậu ngoan ngoãn cởi quần xuống đầu gối, sau đó tách hai chân mặt đối mặt mà khóa gối trên người gãy chân công.

Hầu kết gãy chân công lên xuống, trong lòng không nhịn được nghĩ:

Chân gãy mà được thế này cũng tốt!

44.

Một tay nhân thê thụ nắm lấy vai gãy chân công, một tay cầm thứ trắng kiện kia của gãy chân công, từ từ chậm rãi đi ngồi xuống.

Hai người trước đây rất ít khi dùng tư thế như vậy, cường độ nắm của nhân thê thụ không tốt, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Gãy chân công lại cứng thêm mấy phần.

Mới tiến vào một nửa, nhân thê thụ liền một đến dựa vào bả vai gãy chân công thở hổn hển, oán giận nói: “Thứ đó của anh quá lớn.”

Hô hấp gãy chân công hơi ngưng lại, không đợi nhân thê thụ hoãn lại, liền đỡ eo cậu, dùng sức hướng lên trên đỉnh tiến vào.

14. Chương 14

Edit: Cánh Cụt

45.

Tiến vào quá sâu, sâu đến nơi tiếp xúc không còn một chút khe hở.

Động tác gãy chân công vừa mạnh lại vừa nhanh, đỉnh đến nhân thê thụ không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể mềm oặt mà gối lên bả vai gãy chân công, dong đưa theo tiết tấu của anh.

Một hồi hoan ái kéo dài từ hoàng hôn đến lúc màn đêm buông xuống.

Gãy chân công dùng hành động thực tế của mình, cho thấy phẩm chất ưu tú của cái thân tàn nhưng lại mạnh mẽ này.

Cùng lúc đó, vệt da gòn đã nguội trên bàn ăn cũng không phát tiếng động kháng nghị.

46.

Buổi tối vận động quá độ khiến nhân thê thụ mới vừa nằm xuống liền ngủ luôn.

Mà gãy chân công vuốt ve nhẵn trên tay nhân thê thụ, chậm chạp không thể đi vào giấc ngủ.

Bởi vì vừa nhắm mắt, sẽ nhớ tới hình ảnh nhân thê thụ khóc lóc mong anh đừng đi, trong lòng nổi lên từng cơn đau xót.

Gãy chân công vẫn luôn cho rằng tình yêu của mình với nhân thê thụ đã trọn đủ rõ ràng.

Bây giờ nhìn lại, nhất định là mình còn chưa đủ tốt, mới có thể khiến bảo bảo không có cảm giác an toàn như thế.

Gãy chân công tự nhận tội mà nghĩ.

47.

Ngày hôm sau sau nhân thê thụ ra khỏi nhà đi làm, gãy chân công đăng một tấm hình trong vòng bạn bè.

Là hai tay đang nắm chặt lấy nhau, trên mỗi ngón áp út đều đeo một chiếc nhẫn.

Bức ảnh mới đăng không bao lâu đã nhận được hơn trăm lời chúc phúc, mẹ Đoạn cũng cho lời khen.

Gãy chân công cảm thấy rất hạnh phúc.

48.

Nhưng vẫn thiếu cái gì đó.

Gãy chân công hỏi nhân thê thụ Wechat của bác sĩ là gì.

Nhân thê thụ hỏi muốn cái này làm gì.

“Để hỏi bao giờ mới có thể bỏ thạch cao trên chân anh.”

Nhân thê thụ nói: “Anh ấy là bác sĩ khoa nội, không phải khoa xương.”

Gãy chân công không quan tâm, nói bác sĩ giỏi như vậy thì cái gì cũng phải biết chứ.

Nhân thê thụ bất đắc dĩ, đưa danh thiếp của bác sĩ cho gãy chân công.

Bác sĩ rất bận, tới buổi trưa mới kiểm tra điện thoại được, mới vừa mở đã thấy một tấm hình.

Trong hình là hai tay nắm lấy nhau, nhẫn trên ngón tay còn được khoanh tròn bằng màu đỏ.

Gãy chân công cảm thấy được mình không thể nào tri kỷ hơn.

49.

Gãy chân công có mấy người anh em keo sơn.

Mấy anh em từng gửi lời chúc lúc gãy chân công gãy chân, bây giờ khi biết tin kết hôn cũng gửi lời chúc.

Cũng biểu thị muốn cộ bữa cơm để dính chút hỉ khí.

Sau khi nhân thê thụ biết thì định làm vài món để chiêu đãi bọn họ.

Mà gãy chân công không chịu, nói những người kia lượng ăn lớn như heo, bảo bảo em phải nấu thì quá phiền phức, đi ra ngoài ăn là được.

Nhân thê thụ bĩu môi, nói đây là tiệc cưới của mình, phải tự mình hoàn thành.

Đương nhiên gãy chân công không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

50.

Gãy chân công nói nhân thê thụ không thể làm không công, vì vậy yêu cầu các anh em keo sơn lượng lớn tiền lì xì, nói là tiền biếu.

Nhóm anh em rất thoải mái mà vung tiền.

Gãy chân công đắc ý thu tiền lì xì, chia làm vài cái 520, đưa cho nhân thê thụ.

Gãy chân công có một thói quen tốt là đưa tiền lương của mình cho cậu, bởi vì anh không giỏi việc chi tiêu.

Để ở chỗ nhân thê thụ mới được bảo đảm.

51.

Nhân thê thụ sống rất tiết kiệm.

Lúc nhân thê thụ đi học không được chu cấp nhiều, phải trải qua sinh hoạt thiếu thốn.

Tuy rằng thu nhập từ công việc không nhỏ, nhưng đến giờ cậu vẫn giữ nếp sống tiết kiệm.

Cậu sẽ vì mua rau dưa rẻ và mới mà đi nhiều hơn 3km để đến chợ khác.

Còn có thể ở cửa xã khu nhận tuyên truyền dùng bao bao miễn phí.

52.

Mà gãy chân công thì lại khác, tiêu tiền ăn xài phung phí.

Kiên trì có thể mua đồ quý liền không dùng đồ giá rẻ.

Bao bao có thể sử dụng nhập khẩu cũng không cần miễn phí.

Ngược lại đã làm việc nhiều năm cũng chẳng có được bao nhiêu tiền.

53.

Có một hồi nhân thê thụ nhìn thấy một cái đồng hồ đắt tiền ở tủ kính nơi làm việc, không nhận được nhìn nhiều mấy lần, ngày hôm sau gãy chân công liền mua về cho cậu.

Sau khi nhận được nhân thê thụ rất vui, nhưng vẫn thấy tiếc tiền.

Cậu nói với gãy chân công một cách uyển chuyển, thật ra cậu không cần phải mua đồ đắt tiền như vậy.

Gãy chân công ủ rũ mà nói: “Không có chuyện gì, về sau sẽ không mua nữa.”

Nhân thê thụ nghĩ mình đã làm tổn thương gãy chân công, vội vàng giải thích: “Không phải là em không thích, chỉ là sợ anh tiêu xài hoang phí.”

Gãy chân công nói: “Bởi vì anh không có tiền.”

54.

Lúc sau trong hai tháng gãy chân công trải qua vô cùng tiết kiệm.

Bữa trưa ở công ty cũng không dám mua món gì đắt, đồng nghiệp hỏi anh sao đã nghèo đến vậy rồi.

Gãy chân công nói: “Mua cái đồng hồ.”

Đồng nghiệp phần nộ, nói sao anh lại mắng chửi người khác, dồn dập rời đi.

Sau lần đó gãy chân công quyết định đưa tiền cho nhân thê thụ bảo quản, không phô trương lãng phí, tranh làm thanh niên tốt văn minh.

55.

Nhân thê thụ đem tiền của gãy chân công cùng tiền của mình đồng thời quản lý, mỗi tháng gãy chân công nhận khẩu phần lương thực từ đây.

Lâu dần, gãy chân công cũng sống tiết kiệm hơn.

Đồ không cần mua loại quý nhất, dùng tốt là được.

Bao bao cũng không mua nhập khẩu, không cần là được.

15. Chương 15

Edit: Cánh Cụt

56.

Sau đó là sinh nhật của gãy chân công, cũng chính là tròn một năm hai người ở bên nhau, nhân thê thụ tặng cho gãy chân công xe limited toàn cầu.

Gãy chân công vừa vặn thiếu một khoản này.

Bởi vì đã không sản xuất từ lâu, nhân thê thụ phải mất nhiều sức lực mới mua được.

Gãy chân công kích động đến nói năng lộn xộn, nhưng lại rất tò mò: “Bảo bảo sao em lại tiêu nhiều tiền như vậy?”

Nhân thê thụ hé miệng cười: “Bởi vì em muốn đem thứ tốt nhất cho anh.”

57.

Tóm lại thói quen đưa thu nhập của gãy chân công vẫn luôn được giữ lại tới rồi hiện tại.

Bất quá lần này gãy chân công cũng không đưa toàn bộ, mà là trộm dẫu đi một chút, để làm tiền riêng.

Bởi vì anh còn phải tích góp tiền trả cho bạch nguyệt quang, nhờ người ta mua nhẫn rõ đắt mà đến giờ vẫn chưa có thanh toán.

Bạch nguyệt quang cũng rất thảm.

58.

Cuối tuần nhóm bạn bè của gãy chân công tới uống rượu mừng, vừa vào cửa liền gọi nhân thê thụ là “Chị dâu”, nhân thê thụ then thùng đến trốn vào phòng bếp.

Nhân thê thụ ăn mặc hồng tạp dề bận rộn trong ngoài, chiêu đãi đến vui vẻ vô cùng.

Tâm gãy chân công đau, ôm nhân thê thụ hôn một cái, nói bảo bảo quá mệt mỗi, mau nghỉ ngơi đi.

Nhân thê thụ cũng hôn gãy chân công, nói không được, bạn bè của anh chưa ăn no.

Gãy chân công hung ác quay đầu lại: Các anh còn chưa no sao?

Nhóm bạn bè: No rồi.

59.

Lần trước gãy chân công thêm WeChat của bác sĩ, bác sĩ cũng không để ý đến anh, gãy chân công rất nhanh đã ném hắt ra sau đầu.

Vài tuần sau bác sĩ đột nhiên gửi tin nhắn tới, là một tấm hình cũ đã hơi ố vàng, trong ảnh chụp là bác sĩ cùng nhân thê thụ thời cấp 3.

Khi đó nhân thê thụ gãy hơn rất nhiều so với hiện tại, mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, lúc cười lộ ra hai cái răng nanh trắng tinh.

Mà bác sĩ bên cạnh cao hơn nhân thê thụ nửa cái đầu, dáng người kiên cường, một tay ôm chặt vai nhân thê thụ, nhìn đặc biệt thân mật.

60.

Gãy chân công nói anh có ý gì?

Bác sĩ không trả lời, trực tiếp gửi một bức ảnh khác tới.

Lần này là ảnh nhân thê thụ ghé vào bàn học ngủ say.

Lông mi mảnh dài tạo thành cái bóng nhỏ trên làn da trắng nõn, đẹp đến dụ người phạm tội.

Gãy chân công trong tức khắc huyết dâng lên, cái chân thiếu chút nữa mất đi tri giác.

“Anh đã làm gì với em ấy?!”

Bác sĩ hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Mặt cậu ấy rất mềm.”

61.

Hôm nay lúc nhân thê thụ về đến nhà, gãy chân công liền xông tới hôn liên tục lên mặt nhân thê thụ.

Nhân thê thụ cười xoa xoa nước miếng trên mặt, hỏi làm sao vậy.

Gãy chân công giận dữ, không nói.

Nhân thê thụ nghĩ đó là phương thức ân ái mới nên học theo, cũng hôn một hồi trên mặt gãy chân công.

62.

Gãy chân công thỏa mãn, trả lời bác sĩ.

“Em ấy nói, mặt tôi cũng rất mềm.”

Bác sĩ nói đâu có liên quan tới tôi, tôi không nghĩ muốn chạm vào.

Sau đó lại gửi vài tấm hình chụp chung với nhân thê thụ.

Gãy chân công rất ít khi nhìn thấy người so với mình càng không biết xấu hổ, giờ phút này thế nhưng sinh ra một loại cảm giác thương thức lẫn nhau.

63.

Bác sĩ nói với gãy chân công, A Kỳ là người tôi quý trọng nhất, nếu anh dám tổn thương cậu ấy, tôi đánh gãy chân của anh.

Gãy chân công trả lời, sẽ không, tôi rất yêu em ấy.

Tin nhắn không được gửi đi.

Bác sĩ đã bỏ bạn tốt.

Gãy chân công lưu lại mấy ảnh chụp nhất.

Sau đó chặn bác sĩ.

64.

Gãy chân công nhìn nhân thê thụ mười tám tuổi trên ảnh chụp hồi lâu.

Anh không ngừng suy nghĩ, nếu năm đó ở đại học, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy nhân thê thụ thì sẽ tốt bao nhiêu.

Nếu vậy anh sẽ có cả thời học sinh của nhân thê thụ.

Anh muốn mỗi ngày đều nắm tay nhân thê thụ ân ái ở vườn trường.

Còn muốn đạp xe đạp dẫn cậu đi thư viện, đi khu dạy học, đi sân thể dục phía sau rừng cây nhỏ.....

Anh nhất định sẽ không để nhân thê thụ trộm trốn ở góc phòng nhìn bóng dáng của mình.

Càng sẽ không để cậu một mình trong đêm khuya không tiếng động mà rơi nước mắt.

Anh có thể rất yêu nhân thê thụ thật nhiều năm.

65.

Gãy chân công đem cái ý tưởng này nói cho nhân thê thụ, nói mình cảm thấy tiếc hận, đã bỏ lỡ những ngày tháng tốt đẹp đó.

Nhân thê thụ lại cười cười, nói mọi chuyện có thể không như anh nghĩ.

Thời học sinh nhân thê thụ bị sinh hoạt áp bách khiến cậu thiếu sức sống cùng tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, người bình thường nhất gan lại có chút tự ti.

Mà gãy chân công lại nổi bật như vậy, đi đến nơi nào cũng đều là tiêu điểm trong đám người.

Nhân thê thụ nói, nếu khi đó gãy chân công có thể xuyên qua đám người đến bên người cậu, sự chênh lệch lớn sẽ khiến bọn họ không thể tiếp tục.

“Trời cao đã cho anh gặp em vào thời điểm thích hợp nhất, em đã thấy đủ rồi.”

66.

Gãy chân công ôm nhân thê thụ không chịu buông tay.

Anh biết những gì nhân thê thụ nói đều là sự thật.

Cũng may thời gian khiến nhân thê thụ chậm rãi hiển lộ ra dáng dấp mà mình thích, chính mình cũng vừa vặn còn ở chỗ cũ, quay người là có thể gặp phải.

Không sớm không muộn, vừa vặn khiến cho bọn họ yêu nhau.

Cõi lòng gãy chân công đầy yêu thương mà nhìn nhân thê thụ trong hình.

Sau đó tối tắm mà đưa mình lên đỉnh.

16. Chương 16

Edit: Cánh Cụt

67.

Gãy chân công ở nhà nghỉ ngơi hơn một tháng.

Mỗi ngày không phải tới công ty, cũng không cần đi xã giao khắp nơi.

Có việc thì ở nhà mở video hội nghị, không có chuyện gì liền nằm trên giường xem phim.

Hai ngày trước anh vừa xem xong một bộ phim Mỹ hơn 200 tập, trước mắt đang nằm ở trạng thái không có phim để xem, không biết sau đó có nên xem thử phim Thái một chút không.

Nói tóm lại, những ngày tháng này trải qua vừa nhẹ nhàng vừa thích ý.

68.

Cứ như vậy khó tránh khỏi sẽ có người ghen tỵ.

Hai vị đối tác của công ty bận đến sát đầu mẻ trán, gọi điện đến uy hiếp gãy chân công.

“Tên kia nếu anh lại không đi làm, thì mau ngừng chức vị của anh, đến lúc đó trở về quét dọn WC ở nam sở đi!”

Gãy chân công ủy khuất ôm chân.

Thế giới này quá hà khắc đối với đàn ông rồi.

69.

Cũng may có nhân thê thụ không rời không bỏ.

Gãy chân công vừa nghĩ tới nhân thê thụ, tâm liền ngọt đến nổi bong bóng.

Từ khi anh bị thương tới nay, mỗi ngày đều được nhân thê thụ chăm sóc đến thỏa đáng.

Gãy chân công biến thành đứa trẻ sơ sinh to xác, có một lần đi vệ sinh cũng cần nhân thê thụ dìu.

Nhân thê thụ mặt đỏ hồng, hỏi muốn dìu chỗ nào?

Gãy chân công kích động, thiếu chút nữa không ra được.

70.

Chẳng qua thoải mái thì thoải mái, nhưng cũng có chỗ không tốt.

Mỗi ngày ăn xong liền nằm, thiếu vận động, rất dễ bị béo lên.

Gãy chân công vừa lên cân điện tử, nặng hơn lúc trước mười cân.

Ngoại trừ trọng lượng của thạch cao, căn nguyên phần lớn đều là đồng thịt mới xuất hiện trên bụng anh.

Gãy chân công nói với nhân thê thụ, nếu không lần tới để anh ở phía trên đi, tăng cường vận động thêm chút.

Nhân thê thụ không nghe theo, nói sợ làm chân bị thương, kiên trì tự mình động.

Nếu vậy gãy chân công cũng không còn cách nào.

71.

Gãy chân công suy nghĩ một chút, quyết định phải bỏ thạch cao sớm hơn mấy tuần.

Thứ nhất là không muốn đi dọn phòng vệ sinh.

Thứ hai là không muốn nhân thê thụ phải bận rộn khổ cực.

Sáng sớm nhân thê thụ đi làm trước, gãy chân công hỏi thứ sáu tuần này có thời gian hay không còn cùng anh đến bệnh viện.

Nhân thê thụ cúi đầu, nói chủ nhật đi, thứ sáu em có việc.

Nói xong liền đi ra cửa.

72.

Nhân thê thụ chưa nói là chuyện gì, trực giác gãy chân công nhắc nhở có gì đó không đúng.

Bởi vì nhân thê thụ xưa nay không biết nói chuyện chỉ nói một nửa, gãy chân công hiểu rất rõ.

Chạng vạng nhân thê thụ tan tầm về đến nhà, so với lúc thường chậm hơn nửa giờ.

Nhân thê thụ giải thích nói là trên đường chặn lại xe.

Nhưng thật ra vừa nãy lúc gãy chân công nằm nhoài trên bệ cửa sổ chờ, nhìn thấy nhân thê thụ đứng ở dưới nói chuyện điện thoại suốt nửa giờ.

73.

Buổi tối tắt đèn, gãy chân công hỏi nhân thê thụ có phải là có tâm sự gì hay không.

Nhân thê thụ lập tức nói không có.

Gãy chân không hỏi lại.

Sau một lát nhân thê thụ tới gần, dựa vào bả vai gãy chân công, âm thanh buồn buồn nói: “Thật ra là có.”

Gãy chân công nghiêng người sang ôm nhân thê thụ, ôn nhu liền kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì vậy?”

74.

Nhân thê thụ nói: “Anh còn nhớ em còn một đứa em trai nhỏ hơn mười tuổi không?”

Gãy chân công gật gật đầu.

“Ba mẹ em muốn cho em ấy đi du học, hỏi em có thể giúp đỡ hay không.”

“Chúng em đã không liên lạc rất nhiều năm, ngày hôm trước đột nhiên gọi điện thoại đến nói với em chuyện này, em có chút tức giận.”

Gãy chân công hỏi: “Vậy em đã đồng ý à?”

“Không, em nói em đã bị đuổi ra khỏi nhà, không còn là con trai của họ, chuyện trong nhà không liên quan tới em.”

Nhân thê thụ chọc chọc ngực gãy chân công: “Em có phải là rất xấu không? Bọn họ dù sao cũng là cha mẹ em.”

Gãy chân công vỗ vỗ lưng cậu, nói: “Không có, bảo bảo rất tốt.”

75.

Nhân thê thụ nói cha mẹ hẹn cậu thứ sáu tuần này gặp mặt, nói coi như không nhắc tới chuyện tiền nong, chỉ muốn nhìn xem mấy năm qua cậu sống có tốt không.

Lòng nhân thê thụ mềm nhũn, đáp ứng.

Kết quả ngày hôm nay lúc về đến nhà liền nhận được điện thoại của em trai.

Em trai nói mình tình nguyện không xuất ngoại, cũng không muốn tiền của cậu.

Cậu ta nói: “Tôi biết những năm này một mình anh trải qua rất không dễ dàng, nếu đã rũ sạch quan hệ rồi, thì không cần phải tiếp tục trả giá vì cái nhà này.”

Cậu ta còn nói: “Hơn nữa tôi cũng không muốn nói với người khác mình có một người anh đồng tính.”

76.

Gãy chân công hỏi: “Thứ sáu gặp mặt ở đâu?”

Nhân thê thụ nói: “Còn chưa có xác định.”

Gãy chân công nói: “Vậy thì để cho bọn họ tới nhà đi.”

Nhân thê thụ nghe anh.

Chỉ cần có gãy chân công ở bên, nhân thê thụ sẽ rất an lòng.

77.

Đến thứ sáu, cha mẹ nhân thê thụ đúng hẹn mà tới.

Hai vợ chồng hiển nhiên không ngờ rằng nhân thê thụ sẽ ở tiểu khu xa hoa như vậy, sau khi vào cửa không khỏi quan sát nhiều thêm vài lần.

Nhân thê thụ nhiều năm không thấy chính mình gặp mẹ của mình, lúc gặp lại phát hiện bà già đi rất nhiều, tóc đã hoa râm.

Tâm nhân thê thụ chua chua, hô: “Mẹ.”

Mặc cho viên mắt mẹ trong nháy mắt đỏ.

Dù sao cũng là con trai ruột của mình, năm đó nhân thê thụ đi không quay đầu lại, mặc cho mẹ một mình lén lút khổ sở rất lâu.

Cho nên ngày đó trong điện thoại nói nhớ cậu, cũng không phải lời nói dối. Mỗi ngày không phải tới công ty, cũng không cần đi xã giao khắp nơi.

17. Chương 17

Edit: Cánh Cụt

78.

Bên này đang diễn ra tiết mục mẹ con gặp lại, cha kể mặt dữ tợn của nhân thê thụ rất không thức thời mà tiến tới gần.

Cha kể cười lấy lòng, vẽ dữ tợn trên mặt đều hiện lên.

Hắn nói Kỳ à, sao lại không gọi cha.

Nhân thê thụ nhúu nhúu mày, giả bộ không nghe thấy.

Gãy chân công tiến lên, tách hai người ra chút.

79.

Hai vợ chồng lúc này mới chú ý tới gãy chân công đứng ở một bên.

Gãy chân công lớn lên tuần tú lịch sự, chỉ là do đang chống nạng, hình tượng bị hạ xuống không ít.

Cha kể không để anh vào mắt, thuận miệng hỏi một câu: “Cậu là ai?”

Gãy chân công nói: “Tôi là chồng của Nhâm Kỳ.”

Biểu tình cha kể trong nháy mắt như nuốt phải con ruồi.

80.

Cha kể nói với nhân thê thụ:

“Lần này cha mẹ tới chủ yếu là để nói một chút về việc em trai con đi du học.”

“Nói thật, việc này cũng là vì tốt cho con, con xem loại người như các con về sau sẽ không có con, già rồi không có chỗ nương tựa, nên còn phải dựa vào em trai con giúp đỡ nữa.”

“Con bây giờ đối với em trai con tốt một chút, tương lai lúc con cần nó nó sẽ giúp lại con thôi.”

81.

Cha kể mạch lạc rõ ràng mà nói một đồng, nhân thế thụ một mực yên lặng mà nghe.

Cha kể cảm thấy có hi vọng, khuôn mặt chất đầy mỡ cười lên.

“A kỳ à, cho nên...”

“Cho nên lúc đầu ông đối xử với em ấy không tốt, tại sao lại không nghĩ tới sẽ có một ngày trong tương lai ông cần đến em ấy chứ?” Gãy chân công cương quyết đánh gãy hẳn.

82.

Vì thể diện mà cha kể có chút không nhịn được, cười chống đỡ nói: “Làm sao có thể giống nhau được, khi đó điều kiện gia đình không thể so với hiện tại, nuôi hai đứa bé không dễ dàng, làm anh thì tất nhiên sẽ phải nhường em rồi.”

Gãy chân công nở nụ cười: “Ồ đúng là không giống nhau, tình huống bây giờ là thế này, chúng tôi có tiền, chỉ là sẽ không cho ông thôi.”

Mặt của cha kể lập tức đen, thu hồi vẻ mặt cười giả tạo đó lại, nhảy dựng lên chỉ vào mũi gãy chân công mắng.

“Mày coi mày là ai hả! Có chút tiền thì sao hả? Tao cho mày biết, nếu không phải mẹ của thằng bé muốn đến, tao đểch cần tiền của bọn mày!”

83.

Cái gãy chân công chờ chính là khi hắn thẹn quá hóa giận, tâm tình rất tốt mà nói câu: “Không tiền.”

Mẹ Nhậm vừa rồi do lúng túng nên vẫn ngồi như vậy không lên tiếng, lần này không thể chỉ ngồi yên để xem nữa, vội vã kéo cha kể đi ra ngoài.

Cha kể nuốt không trôi cơn giận này, lúc đi tới cửa hất tay mẹ Nhậm, đập xuống đất một cái, rồi chửi nhân thế thụ: “Mấy tên đồng tính luyến ái chết tiệt, sớm muộn rồi cũng nhiễm bệnh!”

Gãy chân công đột nhiên nhấc lên cái chân bó thạch cao, đá một cú lên mông của cha kể, đập người ra khỏi nhà.

84.

Gãy chân công đóng cửa, kiêu ngạo vỗ tay một cái.

Kết quả quay đầu lại nhìn, nhân thế thụ đang rũ đầu xuống đứng ở phía sau mình.

Gãy chân công hoảng rồi, lòng bảo hắn là vừa nãy nặng lời quá, nói thế nào cũng là cha mẹ trong nhà, mình cho là hả giận, nhưng nhân thế thụ sẽ nghĩ như thế nào.

Gãy chân công vội vàng nói xin lỗi: “Bảo bảo xin lỗi, vừa nãy anh có chút kích động, thật ra cũng không hẳn là chúng ta không thể cho đi số tiền này.”

Nhân thế thụ không nói gì.

Gãy chân công ôm lấy nhân thế thụ hung hăng mà dỗ dành: “Bảo bảo, Kỳ Kỳ, vợ à...”

Nhân thế thụ nở nụ cười, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên: “Đừng gọi nữa, em không có giận anh.”

Gãy chân công được voi đòi tiên: “Vây hôn một cái.”

Nói xong cũng đem người đặt ở trên tường, hôn cậu thật sâu.

85.

Nhân thế thụ ôm cổ gãy chân công, hai người dựa vào trên tường động tình hôn môi.

Lúc nóng người nhân thế thụ chủ động cởi khuy áo đối phương, lại bị gãy chân công nhẹ nhàng kéo ra.

Nhân thế thụ không hiểu vì sao mà nhìn anh.

Chỉ nghe gãy chân công “A” một tiếng:

“Bảo bảo... Hình như chân anh có chút đau.”

86.

Vừa nãy lúc gãy chân công đập vì lửa giận ngút trời nên không có kiềm chế lực, lúc này cái chân bó thạch cao bắt đầu hơi đau.

Trực giác nhân thê thụ bảo không tốt, cuống quýt lái xe đưa gãy chân công đi bệnh viện.

Đến bệnh viện chụp cuộn phim, quả nhiên xương đùi rạn nứt lần hai.

Chân gãy chân công liền đứt đoạn mất.

87.

Giấc mộng thoát khỏi thạch cao của gãy chân công liền bị phá hủy như vậy, chân sinh u ám.

Càng u ám chính là bác sĩ không biết nghe tin từ đâu mà tới, nghiêng người dựa vào trên khung cửa chế giễu.

Lúc đó gãy chân công đang cố định chân lần nữa, tư thế ngồi vô cùng bất nhã.

Gãy chân công thấy hơi xấu hổ, tức giận mĩa mai: “Anh tới làm gì, tôi chưa gặp bác sĩ nào rảnh rỗi như anh.”

Bác sĩ khẽ mỉm cười, nói tố chất thân thể của anh thật đáng lo, tương lai làm sao chăm sóc tốt cho A Kỳ được.

Gãy chân công không nhịn được, đang định phản bác, lại nghe nhân thê thụ cười híp mắt nói:

“Không sao, tôi chăm sóc anh ấy là được rồi.”

Gãy chân công nhất thời mười phần phần khích, kiêu ngạo mà ưỡn ngực lên.

Cũng ở trong lòng hát vang “Có vợ là đàn ông như bảo bối.”

88.

Nụ cười của bác sĩ thoáng nhạt xuống.

Lúc này có một bác sĩ trẻ tuổi đeo kính mắt tới gần, kéo kéo áo blouse trắng của bác sĩ, nói có bệnh nhân tìm.

Bác sĩ gật gật đầu, chào tạm biệt nhân thê thụ, theo bác sĩ trẻ tuổi cùng rời đi.

Bước chân bác sĩ lớn, bác sĩ trẻ tuổi chạy theo ở phía sau.

Bác sĩ dừng lại, bác sĩ trẻ tuổi va đầu vào lưng bác sĩ.

Bác sĩ quay đầu lại chỉnh kính mắt cho cậu ấy, sau đó đi về phía trước.

Nhân thê thụ nhìn hai bóng người màu trắng một trước một sau biến mất ở cuối hành lang, khó giải thích mà cảm thấy rất xứng.

18. Chương 18

Edit: Cánh Cụt

89.

Gãy chân công bị bác sĩ phụ trách căn dặn, không thể có bất kỳ động tác kịch liệt nào, nếu không thì chờ khai đao đi.

Gãy chân công như học sinh tiểu học phạm lỗi ngoan ngoãn gật đầu.

Nhân thê thụ thì lại như người gia trưởng không tin tưởng đứa trẻ nhà mình, đứng ở bên cạnh liên tục bảo đảm, tuyệt đối sẽ không để chân của anh phải động đậy.

Vì vậy dưới sự kiên trì của nhân thê thụ, gãy chân công bị nhân thê thụ công đi xuống lầu.

90.

Trên đường về nhà, nhân thê thụ nhận được điện thoại của em trai.

Lúc nhân thê thụ nhìn thấy thì sững sờ, lập tức mở loa ngay trước mặt gãy chân công.

“Bọn họ tới tìm anh đúng không?”

Cậu bé đối diện âm sắc trầm thấp, nghe vào khá có trọng lượng, rất không giống với tướng tượng của gãy chân công.

Nhân thê thụ “Ừ” một tiếng.

“Em thấy trên lưng ba có chỗ xanh.”

“Xin lỗi...”

“Không sao, là bọn họ không đúng.”

91.

Nhân thê thụ không biết nói cái gì, song phương bối rối trầm mặc một lát.

Lúc nói tiếp em trai đột nhiên thay đổi đề tài.

“Anh à, chị dâu hình như là kẻ bạo lực, anh đi cùng với anh ta có bị bắt nạt không, anh ta có đánh anh không?”

Nhân thê thụ lần này phải mất vài giây, mới biết hai tiếng “Chị dâu” này chỉ ai, nhất thời cười ra tiếng.

“Không có, anh ấy rất tốt.”

Đối phương hiển nhiên không quá tin tưởng, thở dài nói:

“Được thôi, nếu anh chịu ủy khuất, thì rời khỏi anh ta sớm một chút, lấy vợ sinh con, trở về đường ngay mới phải.”

92.

Sau khi dập máy, gãy chân công cảm thấy rất thú vị, nói với thê thụ:

“Trong ba người thân của em thì anh mong có thể gặp người em trai này.”

Nhân thê thụ hỏi gặp em ấy làm gì.

Gãy chân công cười cười:

“Để cho cậu ta còn nhìn, chị dâu có bao nhiêu ôn nhu.”

93.

Theo lý mà nói gãy chân công còn cần nghỉ ngơi ở nhà nửa tháng, nhưng anh không đợi kịp, muốn đi làm sớm hơn chút.

Nhân thê thụ tôn trọng quyết định của gãy chân công, lái xe đưa anh đến công ty.

Nhân thê thụ dìu gãy chân ra khỏi xe, không yên tâm hỏi một câu: “Có thể tự mình đi lên không?”

Cái tay chống nạng của gãy chân công đột nhiên mềm nhũn, nói: “Có vẻ không được rồi.”

94.

Nhân thê thụ đưa gậy chân công vào thang máy.

Giờ là lúc mọi người đến làm việc, trong thang máy đầy ắp người.

Nhân thê thụ sợ gậy chân công bị đè vào, dịch đến trước người của anh chống đỡ cho anh.

Gậy chân công khẽ mỉm cười, lặng lẽ đưa tay ra, nắm ở eo nhân thê thụ.

Hai người ở trong nơi chật hẹp, không quan tâm sự tồn tại của người chung quanh, hưởng thụ sự ấm áp thuộc về đối phương.

95.

Công ty gậy chân công ở tầng chóp, vừa ra thang máy, liền được nhân viên toàn thể công ty hoan nghênh.

Nhân thê thụ sợ hết hồn, có chút không biết làm sao.

Quay đầu nhìn lại đã thấy gậy chân công một mặt bình tĩnh, nhân thê thụ nghĩ thầm có thể đây là thao tác thường ngày.

Đường đi vào từ thang máy có trải thảm đỏ, nhân thê thụ đỡ gậy chân công đi lên, bốn phía lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Thậm chí còn có nhân viên lôi ra hai cái pháo mừng tại chỗ.

96.

Nhân thê thụ đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này nhìn rất quen mắt.

Nhưng mà còn chưa đợi cậu hỏi thành lời, liền nghe mọi người đồng loạt hô:

“Chúc sắp tân hôn vui vẻ!”

Ngay sau đó trên trán nhân thê thụ liền được gậy chân công hạ xuống một nụ hôn.

Mặt nhân thê thụ “Phùng” một tiếng đỏ lên.

97.

Gậy chân công cùng nhân thê thụ dưới sự chứng kiến của đông đảo nhân viên, làm một chuyến hôn lễ thảm đỏ.

Gậy chân công nói cho nhân thê thụ, đây thật ra là chủ ý của các nhân viên, mấy phút trước khi tới công ty anh mới biết.

Nhân thê thụ nghe đặc biệt cảm động.

Gậy chân công hỏi có thích hay không.

Nhân thê thụ không ngừng gật đầu, nói thích.

98.

Gậy chân công cảm thấy rất viên mãn.

Đời này của anh có ba chuyện may mắn nhất.

Có cha mẹ bao dung.

Có các nhân viên ưu tú.

Còn có một nhân thê thụ yêu anh tha thiết, mà anh cũng tha thiết yêu.

99.

Gậy chân công nắm chặt tay nhân thê thụ, trong lòng đầy thâm tình nói ra lời thề:

“Anh yêu em, Nhâm Kỳ.”

“Em cũng yêu anh, Đoạn Đặc Vĩ.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-anh-gay-chan-roi>